

Все життя як на долоні

ББК 85.5

Д 87

Редакційна колегія:

Ю.В.Борисенко

А.Ф.Коцюбинський

Книга видана за сприяння

Д 87

Все життя як на долоні

Роздуми життєвого шляху

Павлоград, 2011

« Все життя, як на долоні» - це перша книга роздумів життєвого шляху Юрія Васильовича Борисенка, присвячена улюбленій сім'ї та близьким людям, з якими випало йти разом по житті. Тут зібрано роздуми та яскраві сторінки пройденого сорокатрьохрічного шляху, на якому були кохання, виховування дітей, вірні друзі, улюблена робота... . Основне в цій книзі - щирість і безпосередність кожного рядка автора.

**м. Павлоград
2011**

Слово про автора

Хочу познайомити Вас з гарною, скромною, щирою людиною, моїм сусідом по багатопверховому будинку Юрієм Васильовичем Борисенко.

Хто ж він? Педагог? Так, звичайно, бо пропрацював у школі 17 років і виховав не одне покоління маленьких першокласників. Спортсмен? Так, бо разом з учнями займався спортивною гімнастикою та уроками плавання у басейні «Дельфін». Керівник? Звичайно так, бо займає важливі керівні посади, котрі потребують негайного прийняття рішень. Це і начальник районного відділу освіти, і заступник голови Юр'ївської районної адміністрації з соціальних питань, і зараз заступник голови районної ради. Депутат? І знову так, бо порушує питання повсякденного життя, виконує ту програму з якою йшов на вибори до людей. Науковець? Так, бо працює над науковою роботою « Розвиток моральних цінностей у студентів в процесі міжнародного співробітництва». А тепер ще пробує свої здібності в літературному крузі. Його перша збірка віршів, котра вийшла в 2010 році за сприяння видавничого центру ЗПІСУ , довела читачам, що треба писати і передавати свій досвід. В цій збірці «Души прекрасные порывы» Юрій Васильович зібрав кращі вірші студентів та викладачів про Західнодонецький інститут економіки та управління, про наше повсякденне життя.

Наш автор - дуже творча людина. Він завжди приймає участь у конкурсах різного рівня, ведучий всіх заходів, любить музику, живопис та літературу. Дуже гарний співбесідник, який любить цікаво розповісти про свої поїздки , пригоди, походи. По натурі лідер, завжди бере на себе відповідальні справи. В колі всіх справ, знає де що відбувається і особисто приймає участь. Його головним стимулом в житті є його любима сім'я (дружина, діти) та вірні друзі, які завжди з ним поруч.

Дуже важливе в творчості автора і те, що він любить те діло, яким займається. Учні, студенти завжди згадують Юрія Васильовича словами щирої вдячності за ті знання, які він їм дав, що заклав міцний фундамент перших таких необхідних навичок читання, письма, арифметики та виховав необхідні якості притаманні характеру кожної людини. Свій відпочинок автор знаходить на своєму огороді у 20 соток, на якому завжди добре виріває редиска, помідори, капуста, картопля та багато чого іншого.

То ж хто він? Просто чудова, відкрита людина!

Андрій Коцюбинський, член Національної Спілки письменників України

Все життя як на долоні

(спогади прожитого життєвого шляху)

I. Зустріч з дитинством та юністю

4 квітня 1968 року народився у м. Києві я, маленький Юрасик (Юрій Вікторович Камін). До трьох років виховувався у дитячому будинку №1 по вул. Керосинній, м. Київ. Біологічна мати залишила мене після народження в пологовому будинку. Та мені пощастило: в січні 1971 року мене всиновило подружжя з Павлограда: Василь Тимофійович та Любов Степанівна Борисенки. Це стали мої рідні тато і мама. Бо ту жінку, що народила мене я ніколи не бачив і не знав її, і при яких обставинах мене вона покинула я до сих пір і не знаю. Виховувався я в сім'ї робітника. Батько - Василь Тимофійович закінчив Дніпропетровський сільськогосподарський інститут, присвоєна кваліфікація: «Інженер-механік». Навчався з 1956 по 1961 роки. Працював у колгоспі «Перемога», а потім в автоколоні №13 інженером - механіком. Помер від нещасного випадку 11 серпня 1979 року. Мама Люба 23.08.1937 року народження народилась в с. Кочережки Павлоградського району. В 1955 році закінчила Дніпропетровський учбовий комбінат за кваліфікацією: «Обліковець промислового підприємства». Працювала у відділі культури, на силікатному заводі, начальником відділу кадрів шахтобудівного управління № 6. Померла 15 липня 2010 р. від серцевого нападу. Похована у м. Павлограді на Сосновському кладовищі. Батьки все життя пропрацювали на городі, вирощували редиску, збирали гроші на будівництво будинку, потім купівлю машини. Батько був суворим, наполегливим, хазяйновитим чоловіком. Мама добра, покірна, проста жінка, яка завжди намагалася утримати сім'ю та зберегти сімейний затишок. Скільки на її шляху було випробувань! Та вона все стерпіла. Рано померла її мама (в 19 років), батько виїхав до Москви і одружився з Нюрою, від якої мав двох дітей : Шуру та Віктора. Бабуся Нюра завжди була привітною жінкою і любила нас, як своїх рідних.

Багато спогадів у мене щодо моєї тітки (сестри батька) Євдокії Тимофіївни Борисенко, яка все життя жила поряд з нами в будинку. Вона завжди мене чекала, допомагала і я був їй, як рідний син, бо своїх дітей у неї не було. Я досі пам'ятаю її смачний борщ, пиріжки та м'яку перину на ліжку, на якій так гарно спалось. Померла тітка на 86 році життя 25 січня 2009 року. Повернути б зараз все спочатку і я зовсім по-іншому б до них всіх ставився. Треба цінити близьких людей, доки вони живі.

Я завжди вважав себе дбайливим сином та племінником, але це мені тільки здавалося, бо як я мало встиг зробити для своїх дорогих, близьких людей. Свій відбиток мого життєвого шляху наклали ті обставини, в яких я виховувався. Все, чого я в житті добився, це завдяки моєму постійному наполегливому характеру: бути кращим і досягти певних вершин. Але не так все легко дається. Мені постійно здається, що все ще попереду, що моя сім'я розбагатіє, що я зможу своїм дітям багато чого дати. Зі мною завжди мій ангел-хранитель, який мене рятує і допомагає в дуже тяжких, безвихідних

ситуаціях. А скільки їх у мене було: і народження доньки (коли лікарі казали, що не виживе), і купівля однокімнатної квартири (коли грошей не було, а у нотаріуса вже було все оформлено), постійні кредити, а грошей не вистачає, та багато чого іншого. Але постійне прагнення жити краще, любити людей, кожного дня творити добро допомагають мені долати всі негаразди. Я - це райдуга, теплі кольори якої приносять користь людям!

Ходив у дитячий садочок на мікрорайоні заводу «Ливмаш». Кожного ранку, поки їхали машиною, що везла людей на роботу, я в кабіні у водія співав пісні. В дитинстві часто хворів , тому батьки постійно возили мене до моря, щоб я загартовувався.

Ось таке моє безтурботне дитинство, сповнене дитячих мрій. Як інколи хочеться поринути в той час і побути просто дитиною.

Навчання у неповній середній школі №14

З 1 вересня я пішов до 1 класу восьмирічної школи м. Павлоград Дніпропетровської області. Ми, маленькі першокласники, з задоволенням слухали свою першу вчительку Муленко Марію Яківну. Її спокійний темп ведення уроку, добрі очі, гарна зачіска вразила всіх нас з перших днів навчання. Ми дуже любили залишатися після уроків і додатково опрацьовувати шкільний матеріал. Вона могла декілька разів нам повторювати учбовий матеріал доки ми все не зрозуміємо. Бути жовтенятком було дуже почесно і всі з задоволенням носили значки. Подобалося самим прибирати у класі, поливати квіти, гуляти на подвір'ї школи. Коли перейшов до п'ятого класу і став піонером, почалося активне шкільне життя. Я був головою піонерського загону у класі, членом штабу піонерів міста. Постійна позакласна робота так захопила мене, що інколи забував про уроки. У нас був шефський загін і ми постійно допомагали поодиноким людям, ветеранам війни. Проводили благодійні акції і допомагали малозабезпеченим учням. У сьомому класі прийняли мене до комсомолу. Дуже серйозно готовились до вступу в комсомол. Вивчали Устав ВЛКСМ, роботи В.І.Леніна, робили дуже багато корисних справ, щоб твою кандидатуру розглянули на засіданні бюро ВЛКСМ і рекомендували до вступу в ряди ВЛКСМ. Мене, як активного піонера, зразу прийняли у школі, а потім в міськкомі комсомолу в ряди членів ВЛКСМ і в квітні на шкільних комсомольських зборах обрали секретарем комітету комсомолу школи. Скільки було на той час у мене радості, що мені довірили бути комсоргом школи. Постійні комсомольські збори, засідання, проведення виховних свят, пропагандистська робота заповнили моє бурхливе життя. Кожен комсомолец складав залік, працював по індивідуальному плану роботи, сплачував членські внески. Вивів школу у десятку кращих шкіл міста. Гордість за рідну школу переповнювала мої груди. З перевіркою приїжджала до нас з міськкому комсомолу Степаненко Олена Данилівна і була вражена тією дієвою роботою, яка велась у школі. Але мрія стати вчителем не покидала мене ні на мить. У восьмому класі, коли болів вчитель, мене ставили на заміну уроків, бо довіряли

мені. А для мене була така насолода, коли маленькі дітки слухали мене уважно і я з ними копірився до пізнього вечору. Дуже подобалося ставити оцінки, перевіряти зошити і вчити грамотно писати, правильно читати та навчати арифметиці. І це зробило мій остаточний вибір поступати до педагогічного училища на вчителя початкових класів.

Навчання у Дніпропетровському педагогічному училищі

В серпні 1983 року поступив я навчатися у Дніпропетровське педагогічне училище. В групі навчалось 31 студент: 27 дівчат і 4 хлопців. Нас, хлопців, «носили на руках». Проживав у гуртожитку, в кімнаті по 3 чоловіки. Мої друзі по кімнаті: Кісенко Віталій, Чичерін Юрій, Агєєв Олег (з м. Синельникове) були добрими, гарними хлопцями і ми всі були, як одна сім'я. Самі собі готували їсти, самі робили прибирання. Вирвався я з батьківського гнізда і почалося самостійне студентське життя. Навчатися було важко, бо вимоги школи і педагогічного училища були різними. В школі навчався українською мовою, а викладання в училищі було російською. Але моя наполегливість, старанність допомогли подолати всі негаразди. Мене обрали на 2-му курсі старостою групи, а потім обрали головою старостату всього шкільного відділення. Навчалися ми 4 роки, але вони пролетіли так швидко. Група була дружна, завжди допомагали один одному. Влітку їздили працювати в піонерські табори вожатими. А потім уже кожного року запрошували нас працювати, бо ми добросовісно працювали і діти нас любили. Я завжди працював в оздоровчому таборі «Маяк» на березі Азовського моря на Арабатській стрілці м. Генічеськ. Потім, уже дорослим, працював в таборі вихователем і брав до себе в загін свою доньку Оленку. За роки навчання в училищі запам'яталося проходження практики в школі №13, коли ми пробували себе уже в ролі педагогів. Дуже хороші знання дали нам в училищі викладачі і вони знадобились нам на подальшому педагогічному шляху. Наш класний керівник Василенко Валентина Петрівна була суворою та справедливою. Її викладання предмету «Методика математики» і досі залишилось у моїй пам'яті. Приймав участь у всіх виховних заходах училища, був учасником агітбригади, навчався грі на баяні (хоча так не хотів ходити на індивідуальні заняття по баяну). Завжди займався своєю самоосвітою і підвищенням свого рівня. Декан факультету Качкаєва Фаїна Геннадіївна була по-материнськи закохана в мене і з її легкої руки у мене все вдавалося. Добрі відносини були і з іншими викладачами, бо люди любили те діло, яким займалися. Відвідував спортивні секції та театральний кружок. Закінчив педагогічне училище в червні 1987 році з відзнакою.

Список моєї 22 ш (8) групи

Агєєв Олег, Олександрова Ольга, Бакум Світлана, Белухіна Марина, Бурлаєнко Ольга, Бурма Тетяна, Бурчак Любов, Вольська Оксана, Ігнатенко Олена, Даниленко Яна, Даценко Вікторія, Джегало Інна, Єрошкіна Олена, Жила Наталя, Коваль Олена, Кісенко Віталій, Колесник Наталія, Круть Ніна, Кузмінська Вікторія, Лавриненко Юлія, Максименко Наталя, Моня Марина, Настечко Майя, Нечай Олена, Петрович Оксана, Пінчук Олена, Решетняк

Олена, Серова Рімма, Чернопіщенко Вікторія, Чичерін Юрій і я Борисенко Юрій.

Всі наші випускники зараз успішні педагоги і добилися певних вершин. Надіюсь на зустріч з усіма одногрупниками. Просто треба тільки захотіти усім разом зібратися.

Служба в лавах Радянської Армії

2 липня 1987 року прийшла мені повістка, щоб з'явився в Кіровський районний воєнкомат м. Дніпропетровська, для подальшого проходження військової служби. Провели мене рідні до воєнкомату, посадили нас в автобуси і повезли на вокзал. Уже в поїзді ми дізналися, що їдемо служити на Урал. Привезли до Єланської танкової дивізії Уральського військового округу і призначили в курсантську роту мотострілкового полку. Помили, побрили, одягли і почалися армійські будні. Два місяці готували нас в роті інструкторами бойової машини піхоти. Ранкова пробіжка до 3 кілометрів, заняття по оволодінню навичок механіка БМП, політінформації, несення караульної служби, прибирання в казармі, все це загартувало мене, як солдата. Почесно було тоді служити в лавах Радянської Армії, для того щоб працевлаштуватися на роботу і дівчата обирали тих, хто вже відслужив в армії. Після випуску розіслали нас куди кого, але я залишився у своєму полку, як добросовісний солдат і присвоїли звання молодшого сержанта. На комсомольських зборах обирали мене секретарем бюро ВЛКСМ батальйону матеріально технічного забезпечення. І починається моя активна комсомольська діяльність. Постійний інструктаж солдат, котрі заступають в караул та виїжджають на учбові заняття, проведення комсомольських зборів та засідань бюро ВЛКСМ, прийняття солдатів та офіцерів до вступу в ряди ВЛКСМ, висвітлювання роботи в засобах масової інформації. Я став постійним військовим воєнним кореспондентом газети «Зірка» та обласної газети «Червоний боець». Приводжу приклад однієї публікації в обласній газеті «Червоний боець» за 25 листопада 1988 року під назвою «Ніхто не стоїть в стороні».

НІХТО НЕ ВАРТО В СТОРОНІ

"ДІДОВЩИНА" - зло. І добре, що до боротьби з цим ганебним явищем сьогодні активно включаються всі. Для нашої батальйонної комсомольської організації завдання зжиття "дідівщини" – одне з найважливіших.

Чому таки важко вирішується проблема викорінення нестатутних взаємин, недопущення знущань та знущання? Дехто бачить причину в тому, що офіцери та прапорщики мало бувають у казармах, а тому вільно почуваються казармові хулігани. Ми впевнені, що причина в іншому. Причина в нас самих, у комсомольцях, активістах у нашій позиції. Не всім, на жаль, дістає сміливості, принциповості. Часом оголосити відкритий бій лжетрадиціям заважають страх, боягузтво. Опір же потрібний відкритий, а не такий,

коли за руку порушника ніхто не насмілюється схопити, і лише потім по секрету повідомляють про все офіцеру.

Що й казати, багато хто звикся до того, що стояти на правоохоронці в підрозділі мають лише офіцери та прапорщики. Мовляв, їм належить. З таким поглядом треба боротися. Усі повинні зрозуміти, що тільки нам самим, усьому колективу під силу впоратися з нестатутотом.

У нашому батальйоні, наприклад, півтора-два роки тому багато порушників відчували себе привольно. Однією з причин було те, що колишнього секретаря членів бюро ВЛКСМ мало турбувало те, чим живуть комсомольці, що їх хвилює. Не давали відсічі хуліганським міркуванням на кшталт: ми свого часу пройшли через це, тепер черга інших. На факти знущання, брутальності заплющували очі. Їх не оприлюднювали.

Зараз у нас із таким ставленням покінчено. Але досягти цього було нелегко. А головна зброя в активістів у боротьбі з порушеннями – гласність і, звичайно, особистий приклад.

Позитивний результат дає проведення вечорів вшанування. > Дієвий засіб - обговорення комсомольських характеристик воїнів на зборах. Іноді бюро ВЛКСМ надсилає ці характеристики за місцем колишньої роботи солдатів і сержантів у військкомати. Підтримуємо постійні зв'язки із батьками воїнів.

Про те, як бюро ВЛКСМ дбає про потреби комсомольців, кажуть конкретні справи – домоглися, щоби на заняття видавалися зимові хутряні комбінезони. "Пробили" підпайок. Поставили перед командуванням питання про те, щоб провести в казарму гарячу воду, і вирішили проблему.

Говоримо про це не заради хвастоців. Просто впевнені: саме так мають працювати комсомольці, активісти, якщо хочуть покінчити з "дідівщиною".

Сержант Ю.Борисенко, секретар бюро ВЛКСМ батальйону,
лейтенант М. Гартунін, старший сержант І. Кімнатний
члени бюро ВЛКСМ батальйону

Ось так гостро я висвітлював всі проблеми солдатського життя. Солдати і офіцери завжди чекали свіжого номера цих газет, бо знали, що там буде правдива інформація секретаря бюро ВЛКСМ батальйону. Потім мене приймають кандидатом в члени КПРС. До моїх комсомольських обов'язків прибавилися партійні справи. З жовтня 1988 року я став кандидатом КПРС. Приємні спогади залишилися на завжди в моєму серці. Згадую своїх армійських друзів: Олександра Лебедева з Харкова та Олександра з Воткінська. Сила волі

допомагала мені долати всі труднощі та негаразди: режим, спортивна виправка, уміння відстояти себе. Зараз на сайті однокласників розшукую своїх армійських друзів.

Пізнав своє свідоме кохання до чарівного серця молодой студенточки Свердловського педагогічного інституту Мариночки, котра приїжджала до своєї бабусі Таїсії Степанівни та дідуса Василя Ісаковича на вихідні дні в військове містечко Єлань. Привіз з армії Шеверіну Марину Володимирівну на Україну до містечка Павлоград. І ось уже четверту частину життя ми разом, поруч долаємо всі життєві вершини.

II. Мій трудовий шлях

Праця в загальноосвітній середній школі №9 м. Павлограду

Після демобілізації з 15.08.1989 р. став працювати в рідному місті вчителем початкових класів середньої школи №9. До цієї мети я прагнув усе життя, бо завжди прикладом була моя перша вчителька восьмирічної школи №14 Муленко Марія Яківна. Як це почесно - вчителювати у своєму рідному місті. Мій трудовий шлях почався в середній школі №9 м. Павлограда, Дніпропетровської області. Тоді я молоденький, після закінчення педагогічного училища і відслуживши в лавах Радянської Армії, прийшов по розподілу викладати початкові класи в школу. Дали мені перший клас, закріпили наставника і почалися мої трудові будні. І зараз згадую як я переживав коли йшов на перший урок до дітей. Що я їм говорити буду, як утримаю дисципліну, як подам знання граніту наук? 30 дитячих очей дивилися на мене і вірили мені, як своїм рідненьким татам і мамам. Та днем за днем я звикав до них, придумував цікаві форми роботи і так прикипів душею, що вони стали мені, як рідні діти. Бо за кожного з них я відповідав перед державою. Пізніше поповнив ряди членів КПРС школи №9. Приймав активну участь у партійних зборах, відповідав за шефську роботу.

Прийняли в школі мене, як рідного. Директор школи Соловйова Тетяна Іванівна відразу ж закріпила за мною мудрого наставника Іванову Євдокію Іванівну, котра кожного дня відшліфовувала мою педагогічну майстерність. 30 учнів мого першого випуску, котрим зараз по 29 років, назавжди залишаться у моїй пам'яті. На сьогодні це успішні люди, які прагнуть до кар'єрного росту та сімейного затишку. Потім я почав набирати класи розвиваючого навчання за російською системою видатного вченого та педагога Л.В.Занкова. Система направлена на всебічний розвиток учнів, їх здібностей, логічного мислення та знаходження декількох варіантів виходу з ситуацій. З Москви завозили підручники, проходили митний контроль, навчалися в центрі Занкова на курсах підвищення кваліфікації. Скільки перевірок було, семінарів, відкритих уроків, випробувань, поки не доказали, що це передова методика навчання для учнів. Дуже престижно було дітям потрапити на навчання у ці класи. І ми доказали, що це потрібно нашим учням. І до сьогоднішнього дня ця система живе і учні з задоволенням навчаються. Всі ми родом із дитинства... Через усе життя ми несемо шанобливе ставлення до улюблених педагогів. До тих, хто в шкільні роки віддавав нам тепло щедрої душі, збагачував знаннями, життєвим досвідом і мудрістю. В нашій країні, де вчиться кожна дитина, вчитель – це перша

людина, майбутнє наших дітей, нашого народу – в руках учителя, в його золотім серці. З 1989 р. по 2006 р. мною випущено 9 випусків початкових класів, через моє серце пройшло близько 300 учнів. Я жив кожним учнем і родиною, знав все, що відбувається в кожній сім'ї. В першому класі обходив кожну родину. Скільки проведено свят (свято твого імені), батьківських тематичних зборів (психологічний портрет дитини), екскурсій (Запоріжжя, Київ). Маю вищу категорію, звання «Вчителя методиста», лауреат обласної педагогічної премії у 2001 р. Посів 4 місце у конкурсі «Вчитель року початкових класів» у м. Марганці у 2004р. Був членом журі « Вчитель року» у м. Кривий Ріг у 2006р. Довелось у листопаді 2001 р. побувати в Америці (штат Флорида, м. Таллахассі) з обміну закладів освіти. Проживання в афро-американській сім'ї дало змогу більш вивчити звичаї, традиції, американську культуру. Ми побували в казковій країні, де люди живуть спокійно, впевнені у завтрашньому дні, застраховані від всіх життєвих випадків і постійна турбота з боку держави. Ці спогади залишились на все життя, бо я вів щоденний запис всіх наших дій.

І так перший мій випуск з 1989 р. по 1992 р. – 30 учнів довірили мені батьки: Олійник Олександр, Сурін Олександр, Поздняк Едуард, Лимаренко Ганна, Строкань Світлана, Пушкар Максим, Балаба Ігор, Яламов Михайло, Сидоренко Олександр та Євгенія, Зінченко Микола та Сергій, Тремтій Максим, Панченко Володимир, Кулаков Андрій, Огієнко Лариса, Чимширов Артем, Донець Олена, Стешенко Оксана, Новомирський Віталій, Тарасов Володимир, Ніколаєнко Максим, Сторчай Олександр, Гасан Олексій, Іщук Ілля, Яламов Михайло, Черніков Константин, Бегма Артем та інші зараз працюють та завжди згадують мене і наш клас. Особливо згадую самого старанного учня Максима Пушкаря, який прагнув все пізнати, мав логічний склад ума і завжди чекав зустрічі зі мною. Хай Вам всім щастить мої дорогі учні.

Другий випуск з 1992 р. по 1995 р. – 32 учні: Сурін Стас, Кулаков Олексій, Сорокін Антон, Дерев'янка Галина, , Девезенко Юлія, Буянова Катерина, Деркач Альона, Мацькова Наталя, Бровко Сергій, Кругова Катерина, Ус Артем, Шаповалова Юлія, Королінчак Роман, Евграфов Антон, Сіренко Наталя, Демчук Сергій, Індюков Вадим та Ольга, Свазян Сусанна, Олексенко Олена, Іщенко Денис, Ермак Віктор, Бучинський Максим, Тарасов Саша, Шубенко Оксана, Шарафан Оксана та багато інших, теж зараз працюють.

Третій Занковський випуск по системі розвиваючого навчання з 1995 р. по 1998 р. – 31 учень: Крят Антон, Шарова Женья, Кізенко Стас, Косих Борис, Константінова Вікторія, Рижанкова Ольга, Абрамова Ірина, Карпенко Саша і Міша, Ольшанський Артем, Ліхачов Ігор, Рязанов Дмитрій, Панченко Дмитро, Іщук Катерина, Шейко Ганна, П'ятерня Марина, Гросов Дмитрій, Волокітін Сергій, Качула Єгор, Іванов Валерій, Лебідь Дмитро, Скиба Андрій, Винокуров Андрій, Нанкевич Євген, Петриченко Віталій, Удовенко Тетяна, Чашкін Глеб, Олійник Сергій, Аматов Вадим, Бондарева Олена, Любимов Олександр всі вони зараз стали успішними людьми і працюють в різних сферах. Одне можу сказати, що цей клас ніколи не забудеться, бо ми жили як одна сім'я: батьки та учні.

Четвертий випуск з 1998-2001 роки – 32 учні: Хабарева Катерина, Циганок Сергій, Сероклин Валерія, Опришко Віталій, Іващенко Максим, Бобух Марина, Романов Євгеній, Копитова Марія, Горб Сергій, Гречко Ганна, Ляшенко

Марія, Байбуртський Аркадій, Чорний Стас, Галицька Елізавета, Мовчан Сніжана, Тітова Аліса, Скопа Ольга, Гавришин Артем, Савкін Антон, Воронов Павло, Смолка Вадим, Ніколенко Олексій, Кисельов Павло, Савицький Олександр, Деркач Анастасія, Мороз Ганна, Ліхачова Олена, Бабарикін Євген, Пономаренко Дмитро, Миславська Ірина, Пазенко Ала, Нікітіна Катерина всі вони зараз навчаються на 5 курсі університетів і здобувають освіту спеціаліста та магістра.

П'ятий випуск з 2000 р. по 2003 р.- 25 учнів: Бабій Сергій, Бегларян Жанна, Бутенко Ксюша, Васильєв Андрій, Гаврилов Сергій, Галаніна Ірина, Головченко Валерій, Зайченко Євгенія, Зеленов Роман, Назаров Олександр, Нікель Денис, Носков Денис, Патокін Віталій, Плющова Марина, Ромашкін Вадим, Сірій Дмитро, Скіба Дмитро, Сокотушка Антон, Чашкіна Галина, Чимширова Марина, Заїчко Анастасія, Ємельяненко Катерина, Зігман Тетяна, Ліснєєва Владислава, Коростильова Наталя, Короткова Карина, Єрофієва Тетяна, Сачкова Ольга зараз навчаються на 3-му курсі.

Шостий випуск з 2001-2004 роки – 27 учнів: Онищенко Валерія, Зимогляд Валерій, Семенов Олександр, Гараган Людмила, Антонова Христина, Астаф'єва Ольга, Куриленко Сабіна, Петров Вадим, Паршин Роман, Лисиця Софія, Лимаренко Наталя, Фомічов Єгор, Коновалов Дмитро, Кисельова Тетяна, Тимофієв Олександр, Довгань Юлія, Єрьоміна Слава, Єровенко Марія, Коновалова Марія, Кулініч Назар, Любивий Олександр, Ковальова Наталя, Лебедик Любов, Агеєва Валерія, Петров Микита, Світлична Поліна, Кириченко Олена, Лимаренко Євгенія зараз навчаються на 2-му курсі в різних університетах.

Сьомий випуск в 2004 році – 28 учнів (вів зразу два класи): Рижкова Юлія, Вамбольд Олександр і Марія, Зігунова Олександра, Махітко Євген, Костянтинова Тетяна, Сінчук Ілона, Коржиков Сергій, Кузнєцова Анастасія, Гончарова Олександра, Лібенко Сергій, Біловол Дмитро, Чернодєд Христина, Бабкова Дарина, Брагін Олександр, Запорожченко Олена, Матяш Максим, Нестеренко Дмитро, Токарев Іван, Красиловець Сергій, Леонгард Денис, Пахомова Наталя, Жуковський Андрій, Стовба Катерина, Плахотна Олена, Давидова Єльвіра, Щербак Руслан, Липовецька Олександра, Брагін Олександр, Нестеренко Дмитрій зараз навчаються на 2 курсі ВНЗ.

Восьмий випуск був перехідним на 4-х річне навчання в початковій школі з 2002 р. по 2006 р.- 33 учні: Корнілов Іван, Новікова Валерія, Грицишин Владислав, Горохова Надія, Сенченко Наталя, Якушева Юлія, Бойков Владислав, Колесник Данііл, Борисенко Владислав, Шиман Ярослав, Шепшелей Маргарита, Усякий Андрій, Топчий Руслан, Дідковський Євгеній, Сергєєва Катерина, Борисенко Олег, Кривошеїн Костянтин, Ізмєстьєва Євгенія і Юлія, Комар Данило, Федоров Єгор, Батраченко Артем, Левицький Сергій, Анісімова Олена, Кутіченко Ярослав, Керімов Бахрам, Бабак Анастасія, Морозова Марія, Ряпасова Ганна, Грицишин Дмитро, Пестова Світлана, Костянтинов Владислав, Матвеєв Денис зараз навчаються у 9-Ж класі СШ №9

Дев'ятий випуск 2007 рік (я вчив цих дітей у 2 та 3 класах) – 26 учнів: Міщенко Владлен, Медведєв Богдан, Лисак Олександр, Кугот Віктор, Кир'яненко Віолетта, Зеленов Артем, Бегларян Сергій, Єровенко Анастасія,

Асмакова Анастасія, Блоха Данил, Фостик Іван, Філіппов Антон, Сафарова Римма, Пономарьов Ілля, Полторацька Анастасія, Плічко Анжеліка, Палій Дмитро, Оксень Каріна, Музика Ганна, Лебедик Марія, Аліханян Гор, Голуб'ятникова Тетяна, Корягін Вадим, Крисак Юлія, Огнєв Артем, Михайловський Дмитрій, Саргсян Ваган, Соловійов Антон зараз навчаються у 8 класі СШ №9.

Це той невеличкий список моїх учнів яких я пригадав і про яких завжди пам'ятаю.

Представлено нового начальника відділу освіти Юр'ївської державної адміністрації Дніпропетровської області

З 07.07.2006 р. по 24.11.2006 р. працював начальником відділу освіти Юр'ївської районної адміністрації Дніпропетровської області. 13 шкіл та 10 дитячих садочків підпорядковувались мені. Сильний, трудолюбивий був у мене у підпорядкуванні директорський корпус: Чернявщинська середня загальноосвітня школа- директор Пащенко Неля Семенівна, Вербуватівська неповна середня школа – директор школи Офіцерова Надія Вікторівна, Варварівська середня загальноосвітня школа – директор Біла Оксана Володимирівна, Комсомольська середня школа– директор Чепурна Валентина Семенівна , Жемчужненська середня загальноосвітня школа – директор Свиридчук Ольга Миколаївна, Олександрівська середня загальноосвітня школа – директор Зігунова Галина Іванівна , Новоіванівська середня загальноосвітня школа – директор Аксиніна Інна Василівна, Новов'язівська середня загальноосвітня школа – директор Коценко Ганна Іванівна, Преображенська неповна середня загальноосвітня школа – директор Компанієць Антоніна Григорівна, Водянська неповна середня загальноосвітня школа – директор Булан Марія Іванівна, Чаплинська середня загальноосвітня школа - директор Тарасова Тетяна Петрівна, Шандрівська середня загальноосвітня школи – Володько Юлія Миколаївна. З творчої доріжки педагогічної майстерності я став керувати освітою району, де треба було проявити свої господарчі здібності, як керівника управління і менеджера. Як новій людині, в районі важко було керувати і збоку районної влади не було підтримки, тому не довго на цій посаді я затримався. Але директори шкіл та вчителі і досі пам'ятають мої інновації та свято «Дня вчителя» в театрі Бориса Захави.

Творча робота в Західнодонбаському інституті економіки і управління м. Павлоград

Але життя подарувало мені нові перспективи і пропозиції. 01.12.2006 було запрошено на роботу до Західнодонбаського інституту економіки та управління начальником міжнародного відділу і на кафедру маркетингу викладати психологічні дисципліни. Здавалось тоді мені, що не справлюсь. Але ця робота вдалась мені з легкістю та новими можливостями. Треба тільки захотіти. Прийшлося особистими контактами налагоджувати зв'язки з іншими вищими навчальними закладами і вивчати досвід міжнародної співпраці. Не знаючи

досконало англійської мови, почав штурмувати нові проекти та фонди. Підписки на розсилку сайтів: ГУРТ, європейський та громадський простір та інші дали мені можливість вийти на нові горизонти. Почав заповнювати аплікаційні форми на безплатні поїздки на семінари, форуми, тренінги, наукові конференції, знайомитися з начальниками міжнародних відділів і вивчати досвід. Першим моїм вдалим проектом це була участь у програмі шкільних обмінів між польськими та українськими учнями. В 2007 році я виграв участь у польському проекті при підтримці фонду ім.Роберта Шумана з теми « Євроклуби». 15 польських учнів з економічного ліцею м.Любсько проживали у наших родинах учнів коледжу і потім ми в листопаді 2007р. з відповідним візитом були у Польщі. Скільки спогадів приємних було у нас. Потім у 2008 р. знову прийняли участь у польсько-українському проекті ПАУСІ шкільних обмінів з теми «Екологія». Знову нові враження і особисті контакти. Завдяки нашій співпраці заключили договір міста побратими між м. Павлоград (Україна) та м. Любсько (Польща) . З 2009 року почали приймати участь у Міжнародному спортивному таборі карате « Ояма», який проходить кожного року в Польщі, курортне містечко Дабковіце. Туди приїжджають спортсмени - каратисти з Польщі, Німеччини та з України. На березі Балтійського моря проходять спортивні змагання, цікаві ігри та активний відпочинок. Наші спортсмени виграють у таких видах спорту як: волейбол, пентбол, спіначки, бадмінтон. Проживання два тижні в наметовому містечку зблизило нас і ми всі подружилися на довгі роки. Мовний бар'єр не заважав нам, бо спілкувалися мовою жестів та емоцій. На науковій конференції у 2008р. в Ялті в гуманітарному університеті познайомились з білорусами та латвійцями. Вийшли на керівництво вузів і заключили договори про співпрацю: Барановичський університет (Білорусь) та Балтійська міжнародна академія (м.Рига, Латвія).Потім залучив я з Корпусу Миру США волонтера-американця Метью Сапп , який протягом двох років працював в інституті і допомагав залучати нові зв'язки. Метью виграв грант на придбання туристичного обладнання для туристичного клубу. Двічі поспіль організовували міжнародні походи по горах Криму в травні місяці. Дружні стосунки з Естонією (ЕКОМЕН інститут економіки), Германією (університет Анхальт), Росією (університет землеустрою м. Москва). Потім з 2008 року я очолив відділ соціально-виховної роботи. На контролі було проведення всіх виховних заходів (Посвяти в студенти, акції-ярмарки, Міс ЗПНЕУ, волонтерська робота над підшефною школою-інтернат та дитячим садочком№8, Студентська Весна талантів та багато іншого), керівництво кураторського корпусу. Являвся заступником молодіжної громадської організації «Г.К.Л.» (Громада. Команда. Людина.), яка у 2008р. стала переможцем конкурсу «Благодійник року-2007» по Дніпропетровській області (нагороду вручала керівник фонду 3000 Катерина Ющенко у м. Києві).Дружній колектив інституту очолює ректор, кандидат педагогічних наук Житник Ніна Василівна. Слова великої подяки тим людям з якими я працював: Абдулов Рінат Махмутович, Новікова Людмила Миколаївна, Махмадамінова Гульнара Аділовна, Бенькович Євгеній Романович, Ченцова Юлія Петрівна, Сердюковський Леонід Миколайович, Кучинова Наталія Миколаївна, Дашенко Юрій Кузьмич, Житник Микола Олексійович, Мельничук Володимир Дмитрович, Слінькова Ольга Юріївна. Був активним членом

трудового колективу, проводили корпоративні вечори. І завжди я в перших рядах, я лідер, я ведучий усіх свят. Цей колектив - моя велика родина, бо мені комфортно і затишно працювалось у ньому. Займався науковою роботою за тематикою « Розвиток моральних цінностей у студентів в процесі міжнародного співробітництва». Що дають міжнародні зв'язки нашим студентам, як вони змінюють свій світогляд? Являвся здобувачем наукового ступеня кандидата державного управління в академії державного управління при Президенті у м. Києві. Над написанням кандидатської роботи працюю і зараз. Неодноразово публікував свої тези та статті в наукових збірниках свого інституту та зарубіжних партнерів. Випустив збірку віршів творчих студентів та викладачів « Души прекрасные порывы» за матеріалами літературної вітальні.

Робота на державній службі

Знову поступає нова пропозиція. Мій друг і товариш Поляков Володимир Вікторович, стає головою Юр'ївської районної адміністрації (а ми з ним працювали ще разом в 2006 році, коли я був завідувачим районним відділом освіти, а він в приміщенні відділу освіти працював начальником відділу сім'ї, молоді та спорту). Ось Володимир Вікторович і запропонував мені стати у нього заступником з соціально-гуманітарних питань. І знову я в Юр'ївському районі. Великі, широкі перспективи, гарна посада, керівництво цілим районом. З 21 червня 2010 року я призначений заступником голови райдержадміністрації. В підпорядкуванні у мене вся соціальна сфера району : управління праці і соціального захисту населення (керівник Болдирєва Ларіса Анатоліївна), управління пенсійного фонду (керівник Сибіль Наталя Віталіївна), центр зайнятості населення (керівник Скриль Наталя Василівна), відділ освіти (начальник Біла Оксана Володимирівна), відділ культури (керівник Карпенко Олена Анатоліївна), центральна районна лікарня (головний лікар Шума Микола Богданович), відділ у справах дітей (керівник Васильєва Віра Олексіївна), центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді (директор Василенко Олена Олександрівна), відділ сім'ї, молоді та спорту (начальник Пермінова Ірина Леонідівна) . Завдяки їхній добросовісній, наполегливій праці соціальна сфера у районі посіла 1 місце по всім показникам. Це мудрі і талановиті керівники, які кожного дня роблять велику справу-забезпечують соціальний захист населення, виховують підрастаюче покоління, лікують мешканців району та піднімають духовний і культурний рівень людей. Я їх згуртував в одну дружню команду, яка тепер може виконати будь-які поставлені завдання керівництвом району.

Юр'ївський район дотаційний. 14 тисяч населення, 11 сільських рад і 1 селищна рада, 13 шкіл, 10 садочків, ПТУ№-81, фермерські господарства: « Зоря» (керівник Зоренко Володимир Григорович, депутат районної ради), « МЮД» (керівник Гудожник Леонід Васильович, депутат обласної ради), « Павлоградзернопродукт» (керівники Грицишин Ігор Ярославович, депутат обласної ради та Грицишин Руслан Ярославович, депутат районної ради), « Агросвіт» (керівник Книш Ігор Павлович, депутат районної ради), « ЛАН» (керівник Маловік Сергій Володимирович), «НАІР» (керівник Іванов Олександр

Григорович), «Агросфера» (керівник Буряк Олександр Миколайович, депутат районної ради) та інші. Район сільськогосподарський і завжди виконує свої плани. Талановита молодь, творчі колективи, центри досудового дозвілля допомагають мешканцям розкривати свої таланти.

Знову поступає нова пропозиція. Мене висувають по партійним спискам на виборах депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів 2010 р. в депутати районної ради. Під 4 номером я пройшов у депутати і на сесії з пропозиції голови районної ради Шаповала Анатолія Миколайовича мене обирають заступником голови районної ради VI скликання. З 1 грудня 2010 року я на новій посаді. Тепер у мене нові завдання: підготовка сесій, комісій, робота з депутатським корпусом, методична допомога сільським радам. Проведення нарад з головами сільських та селищної рад. Колектив районної ради невеличкий: керуюча справами Світлик Людмила Олександрівна, начальник загальним відділом Волкова Антоніна Вікторівна, начальник організаційним відділом Швидка Лариса Григорівна та головний бухгалтер Чуніховська Ніна Федорівна. Люди всі з певним досвідом роботи і добросовісно виконують свої посадові обов'язки. Я за сумісництвом веду уроки охорони здоров'я та споживчих знань у Вербуватівській неповній середній школі, щоб не втратити педагогічної майстерності. Школярі чекають мене, як Бога, особливо першокласники.

Окремі слова подяки сільським та селищному головам Юр'ївського району з якими співпрацюю кожного дня. Це ті керівники органів місцевого самоврядування які постійно вирішують найскладніші питання повсякденного життя: земельні та соціальні питання, місцевий бюджет, збір податків, особистий прийом громадян, розвиток інфраструктури села та багато чого іншого. Про кожного з них можна написати цілий альманах їх творчої роботи на благо мешканців села.

Особливі слова вдячності селищному голові смт Юр'ївка з 2005 року це Довбишу Володимирі Івановичу. Гарний, чуйний, хазяйновитий керівник. Скільки на його шляху було випробувань. Та він не зломився, все витримав і гордо з піднятою головою йде вперед. За Довбишем В.І. всі його підлеглі як за камяною стіною. Він мій великий друг і порадник.

Жемчужненський сільський голова – Бубир Галина Іванівна. Досвідчений керівник вже 25 років головує. Головне її кредо – людяність, доброта і небайдужість до будь-яких проблем односельчан. Галина Іванівна знає про кожного свого жителя все, живе його радістю і біллю. Вона мені як мати, порадник і просто чудова людина. Це яскрава зірочка нашого району, яка сама завжди горить і світить іншим людям.

Шандрівський сільський голова – Володько Юлія Миколаївна. Відкрита, чесна, скромна, порядна, творча людина. Молодий сільський голова береться за всі справи, переймає досвід у досвідчених голів. Її співуча сім'я це її оберіг, затишок і підтримка.

Вербуватівський сільський голова – Офіцерова Надія Вікторівна. Її я знаю ще коли вона була директором школи, а я заврайоно. Надійна людина і впевнено йде вперед до вершин перемог. Що не задумає Надія Вікторівна, все обов'язково здійсниться. Її наполегливості треба ще позаздрити.

Новов'язівський сільський голова – Максимова Валентина Іванівна. За підсумками 2011 року стала кращим сільським головою в районі та отримала диплом від голови обласної ради Удода Євгена Григоровича. Валентина Іванівна – це взірць для інших: вимоглива, справедлива, добросовісна і креативна. Мудрий наставний і хороший товариш.

Чернявщинський сільський голова – Маркова Ліля Андріївна. Досвідчений голова, завжди у перших рядах і чуйна людина. Вона переможець Всеукраїнських та обласних проєктів.

Чаплинський сільський голова – Образцова Людмила Вікторівна. Вихована, скромна, добра людина. Все у неї ладиться, бо поруч працює надійна команда однодумців. Дуже привітна жінка, яка завжди приділить максимум уваги.

Новоіванівський сільський голова - Калініч Олег Єфремович. В мирі та злагоді живе він зі своїми односельчанами. В котрий раз вони обирають його головою і довіряють керувати на селі. Олег Єфремович надійний друг, добра і відкрита людина. Він батько трьох синів та доньки. Його співуча сім'я це постійна підтримка в багатьох його справах.

Олексіївський сільський голова – Водолажко Віктор Михайлович. Добрий, чуйний, порядний чоловік. Дуже завжди переживає за будь-яку справу.

Преображенівський сільський голова – Компанієць Валентин Михайлович: спокійний, вихований та розумний.

Варварівський сільський голова – Чепурний Віктор Миколайович: молодий, перспективний та толерантний.

Олександрівський сільський голова – Черватюк Геннадій Іванович: добрий, хазяйновитий та компанійський.

Від їхньої плідної роботи залежить успіх всього району, його подальше існування і процвітання.

ІІІ. Народження нової сім'ї

Кохання на все життя!

Особливе місце у моєму житті посідає моя улюблена дружина, мати моїх двох діток Борисенко Марина Володимирівна. В Україні таких не було, тому я привіз її з Росії, з Уралу. Народилася Мариночка 13 січня 1968 року у м. Свердловську в сім'ї робітника. Батько Шеверін Володимир Андрійович працював на Уралмашзаводі- слюсарем, а мати - Галина Василівна, працювала кранівщицею на заводі. Мариночка залюбки ходила до дитячого садочку, де чекали її гарні вихователі. Дівчинка любила лазити по заборах та дружити з хлопцями.

В 1975 році пішла до першого класу 113 середньої школи м. Свердловська. Перша вчителька, Катерина Семенівна, вчила Марину читати та охайно писати. Не вдалося сімейне життя у Марининої мами з татом і вони переїжджають до м. Камишлова, а потім до військового містечка Елані, де вона продовжила ходити до першого класу. В 1985 році закінчила Порошинську середню школу. Мама Марини виходить заміж за хорошого чоловіка Васькіна Івана Васильовича, який став Марині, як рідний батько. Марина любила математику у школі і в 1985 році вступає до Свердловського державного педагогічного інституту на факультет математики і інформатики. Кращою

подругою по кімнаті була Оленка з м. Камишлова, з якою і зараз підтримують дружні стосунки. На 5 курсі Мариночка виходить за мене заміж, закінчує 5-й курс і в 1990 році отримує диплом спеціаліста і по розподілу їде до чоловіка в м. Павлоград в Україну працювати в середній школі № 9 вчителем математики, де на той час я працював вчителем початкових класів. В молодій сім'ї два вчителі, одні проблеми та турботи. Марина Володимирівна здійснила два випуски одинадцятикласників і дев'ятикласників. Улюблений 11-Ж клас, котрим зараз по 22 роки завжди приходять до нашого дому і вітають нас зі святами. Вони завжди поруч з нами не тільки в радісні хвилини, але підтримують і в горі. Обікрали нашу квартиру, померла моя матуся і вони прийшли на допомогу. Окремі слова подяки таким випускникам: Скиба Андрій (працює на шахті), Кізенко Стас (працює юристом у міськвиконкомі), Рязанову Дмитру (працює в будівельній фірмі) та всім іншим нашим випускникам. Мариночка пропрацювала в 9 школі уже 21 рік, один тільки запис у трудовій книжці : вчитель математики СШ №9. Має вищу категорію та велику пошану серед учнів та педагогічного колективу школи.

Народження доньки Оленки

І ось велике щастя-народжується 18 грудня 1990 року наша донечка Оленочка. Тяжкими були роди, але ми все зробили, щоб наша донечка раділа кожному прожитому дню. На той час знімали помешкання в районі Підварок, а потім переїхали на селище Хімзавод в свою однокімнатну квартиру по вул. Садовніченко д.4, кв. 5. Скільки клопотів та радощів приносила нам маленька Оленка. Вчасно покупати донечку в трав'яній водичці, випрати підгузники, попросувати їх, погуляти на свіжому повітрі, погодувати. Одного разу на прогулянці познайомились з прекрасною сім'єю з нашого дому Зазимками, котрі теж гуляли зі своєю маленькою донечкою Даринкою (вона була на один місяць старша за нашу Оленку). Так і повелась наша дружба. Кожного дня разом гуляли, разом вечеряли, разом допомагали один одному. Потім разом пішли до дитячого садочка № 47, потім разом в школу №9. Виросли дівчатка, як рідні сестри. І зараз у кожної своя дорога, бо Дарина навчається у Кіровограді у педагогічному університеті на викладача англійської мови, а Оленка наша поступила за підсумками зовнішнього незалежного оцінювання в 2008 році до академії митної служби України у м. Дніпропетровську. Зараз вже навчається на 4 курсі. Курсантці Олені навчатися подобається, бо вона, як і батько дуже активна студентка. Організувала аеробічний клуб і успішно скрізь виступають, приймала участь у загально-академічному конкурсі « Міс АМСУ 2010», де посіла почесне звання « II Віце-Міс АМСУ 2010», та « Міс глядацьких симпатій». У Олені багато вірних друзів. Її мета - закінчити митну академію , успішно працевлаштуватися на роботу та зустріти коханого чоловіка.

Народження синопка Владислава

Другою щасливою миттю життєвого шляху було народження сина Владислава 30 грудня 1995 року. Нянька Оленка у нас є, тому доглядати за

братиком і допомагати матусі було кому. Владислав ходив до дитячого садочка №7, постійно виступав та розповідав вірші. У 2001 році пішов до першого класу середньої школи №9 з розвиваючим навчанням. І першим вчителем у Владислава був я: Борисенко Юрій Васильович. Син-сином, а навчання – навчанням. До Владислава відносився дуже суворо і прискіпливо, щоб інші учні не сказали, що це вчительський син. Владислав вчився на відмінно, розумова пам'ять у нього чудова і логічне мислення на достатньому рівні. Багато проводив я, як перший учитель виховних свят з класом, щоб здружити учнівський колектив та батьків. Всі 4 роки навчання в початковій школі замість уроків фізичного виховання їздили до плавального басейну « Дельфін», де чудовий тренер Дашенко Юрій Кузьмич проводив уроки з плавання. Діти загартовувались, їздили на змагання з плавання, та отримували нагороди. Це не забудеться ніколи, коли перший вчитель кожного учня у басейні (душовій) мив, одягав, сушив волосся учням, завжди знаходив чиїсь втрачені речі. А після того, як діти наплавалися , то радісні і голодні в автобусі з'їдали всі тормозки, котрі батьки готували кожній дитині. Пам'ятаємо, як Шиман Ярослав завжди ділився своїм тормозком і навіть інколи і самому не вистачало. Потім пішли до 5 класу, де класним керівником і зараз є Триленко Ірина Володимирівна, вчитель російської мови і літератури. Те загартування, яке отримали діти ще в початковій ланці, допомагає кожному учневі зараз гарно вчитися та поважати своїх однокласників. У Владислава улюблене заняття після уроків - це гра у футбол. Він ходить до спортивної футбольної секції « Космос», де з задоволенням проводить свій вільний час. Владислав їздить з командою на збори по футболу, приймає активну участь у змаганнях з іншими футбольними командами. Багато перемог на рахунку їхньої команди завдяки талановитому тренеру Володимирі Івановичу. Улітку наш син збирає дворову команду з футболу і проводить товариські турніри. Владислав добрий, чемний, дружелюбний товариш. У нього багато вірних друзів. Своєю дружбою він завжди дорожить..

IV. Активна життєва позиція

Подорож до Америки

Яскравою сторінкою мого життєвого шляху була поїздка до Америки (штат Флоріда, м. Таллахассі) з 8 по 29 листопада 2001 року. По Дніпропетровській області був об'явлений конкурс на участь у програмі з обміну закладів освіти. Мені пощастило, бо з 360 поданих анкет мою відібрали у десятку кращих. Пройшов співбесіду і став готуватися до поїздки. Наша група складалася з 10 чоловік:

1. Валерій Письменний- директор школи гімназії №136 м. Дніпропетровська;
2. Віктор Ткаченко – директор ліцею №98 м. Жовті Води;
3. Людмила Коробка – директор СШ №66 м. Дніпропетровська;
4. Людмила Орел – вчитель англійської мови СШ №6 м. Жовті Води;

5. Любов Удод – вчитель україно-американського ліцею при гірничій Академії м. Дніпропетровськ;
6. Наталя Малахова – директор СШ №80 м. Дніпропетровськ;
7. Світлана Шаботіна – директор СШ №113 м. Дніпропетровськ;
8. Людмила Балаба – вчитель історії СШ №23 м. Дніпропетровськ;
9. Любов Дворядкіна – директор СШ №135 м. Дніпропетровськ;
10. Юрій Борисенко – вчитель, психолог СШ №9 м. Павлоград

Щоденник поїздки до США
(06.11.2001-26.11.2001)

6 листопада 2001 рік

Цілий день відпрацював у школі. Усі питають, куди ти зібрався у такий складний час? Тероризм (вересень літак врізався у торговий центр у Нью-Йорку), порошок у конвертах (Сибірська виразка). А в мене в голові тільки одне: адже така можливість буває поїхати в Америку один раз у житті та ще й за рахунок сторони, що приймає. Потім, після обіду, йду до церкви, прошу благословення на поїздку у отця Тарасія, він читає молитву мандрівника, і мені стає легше. Проходять усі переживання, я збираюся з думками та біжу додому збирати сумки. Уся сім'я проводить мене на автостанції. Заїхав до Горбанєвих (вони то мені й підсунули програму участі у цьому конкурсі), провели мене на вокзал, зустрівся ізгуртом. У поїзді познайомилися ближче одне з одним.

7 листопада 2001 рік

Вранці прибули до Києва, переїхали до готелю «Славутич». Розташовуємося в готелі та обмиваємо вдалий приїзд. Наталія Малахова на відеокамеру все знімає, з'їдаємо її великий торт (з американським прапором). Потім висуваємось на Хрещатик, Андріївський узвіз та докуповуємо подарунки-українські сувенірчики. Приїжджаємо до готелю «Русь» на останній інструктаж до Юрія Піскалюка. Видають нам закордонні паспорти, квитки. Приїжджаємо до себе в готель і лягаємо спати.

8 листопада 2001 рік

Ранній підйом та їдемо в аеропорт Бориспіль. Чекаємо на реєстрацію, проходимо вдало її. Рейс №401, літак «Боїнг», летимо Київ-Франфуркт на Майні (час польоту 2,5 години). У літаку молоденькі стюардеси пропонують поїсти і випити (меню: омлет, сосиска та віскі). Прилітаємо до Франфуркту, аеропорт здоровенний, шукаємо свій шлях відправлення. Добре, що у складі нашої делегації Валера та Люда досконало володіють знанням англійської мови. І ми за ними, як за кам'яною стіною. Проходимо серйозну реєстрацію (нам трапилася російська перекладачка). Рейс DL 27, «Боїнг», зліт та посадка м'яка. Летимо Франфуркт-Атланта 9 годин над Атлантичним океаном. До нас поважне ставлення, нас годують тричі, співають, дають добавку (курка, пиво, сік, лікер, морозиво, чай, кава тощо). Наприкінці подають вологу серветку-знак того, що більше годувати не будуть. Одна літня стюардеса обслуговувала в короні, вона пролітала 33 роки і проводжали її на пенсію, це був її останній рейс. З літака чудовий вигляд. Прилетіли, чекаємо на аеропорт наступного рейсу. Валерій Письмовий видає нам усілякі приколи, у нього все добрий гумор. Відбувається

зміна клімату, я почав чхати. Оголосили посадку в літак Атланта-Таллахассі, залишився останній ривок. Ми в літак і швидко заснули. Приземлилися в Таллахассі близько дев'ятої години вечора. В аеропорту нас тепло зустрічали перекладач Юрій та господар програми Джессі та Халіма з плакатом «Привіт Україна». Відвезли до готелю. Обслуговування там було на найвищому рівні: повні тітоньки (афроамериканочки) та спортивної статури чоловіка.

9 листопада 2001 рік

Вранці збирання в холі. Зустріч у внутрішньому офісі, у Федеральному домі, де отримуємо індивідуальний податковий ідентифікаційний номер. Видають чек на 150 доларів для купівлі літератури. Ми міняємо чек у банку на долари. Зустріч із керівниками лабораторії, де видаються програми з математики та психології. В обід зустріч із завідувачем районного відділу освіти Вільямом Монтфордом, керівником шкіл на Леона Каунті.

Потім нас розподіляють по сім'ях. Валера та Наташа у Рози (найбагатшої жінки, керівник університету). Люда Коробко у професора (дуже культурний та інтелігентний чоловік, сам пише книги, а дружина німкеня-журналіст). Світлана, Люба, Люда у юриста живуть. Люда та Люба у Мері. Юра та Вітя у Джессі - нашого керівника групи.

10 листопада 2001 рік

Знайомство з сім'єю Джессі. Джессі ЛЮТЕБІНГО – заступник директора менеджера програми (41 рік).

Дивера – дружина (працює у страховій кампанії).

Девід – син, учень 3 класу (9 років).

Живемо у скромному будинку на двох господарів. Будинок з двох поверхів (1-й поверх: кухня, вітальня та 2-й поверх: дитяча спальня, спальня Дивери, спальня Джессі, туалет та ванна кімната). Я живу у дитячій спальні Девіда, а Віктор у спальні Джессі. Позналилися ближче: показали сімейні світлинки, вручив подарунки. Потім поїхали до парку відпочинку (ярмарок, гойдалка, виставкові зали). Дивимося змагання бугаїв, біг свиней, їмо сосиску в тесті за 2 долари, морозиво за 4 долари. Відпочили на славу. У Джессі автобус-мерс на 12 осіб, розвозимо всіх по сім'ях, заходимо до кожної сім'ї, дивимося, як наші дівчата розмістилися. Повертаємося в будинок Джессі, вечеряємо і лягаємо спати. Я все позіхаю, не можу перебудуватись до зміни часового поясу. Різниця з Україною о 7 годині (якщо у нас дев'ята година вечора, то в Америці чотири години ранку).

11 листопада 2001 рік

Підйом, сніданок, відвідування лютеранської церкви. Сім'я Лютебінго віруючі і дотримуються всіх обрядів. Я хоч нічого не розумів, але слухав гарний спів церковного хору, причастився. Потім ми відпочили і Джессі запропонував пробіжку до школи, де навчається син (3 кілометри туди й назад). На ранок хворіли усі м'язи. Увечері розглядали сімейні альбоми, монети. У магазинах розпочалися різдвяні знижки.

12 листопада 2001 рік

Після сніданку (вафельні коржі з медом) нас запросили в гості до Рози, де живуть наші Валера та Наташа. Ми спочатку допомогли збити шафи, щоб все розкласти і поставити машину в гараж. Потім пообідали (борщ, курку, олів'є,

десерт). Роза поїхала у своїх справах, а ми репетирували українські пісні до свята української культури. Повернулися додому та повечеряли: спагетті, заливка м'ясна, окремо овочі. Сьогодні стався вибух літака у Нью-Йорку. Літак злетів і за 5 миль вибухнув. Загиноюло 256 осіб та 9 осіб екіпажу. Один одному всі телефоном передають, дивляться новини по телевізору і співчують про те, що сталося. На сумній ноті ми лягли спати.

13 листопада 2001 рік

Вранці сніданок (пластівці кукурудзяні та рисові з родзинками та молоком). В офісі Джессі чекаємо на всю групу. Відвідуємо афроамериканський університет Флориди. Декан факультету освіти докладно виклала всю роботу факультету. Обід у китайському ресторані (на 6 доларів береш скільки хочеш і їси). Потім завітали до американської школи для обдарованих дітей. Там навчаються діти 20-ти національностей. Я вручив листи від українських школярів, щоби діти переписувалися. Лист своєї дочки вручив у руки дівчинці Ніні з Югославії (вона сирота, живе з дідусем і знає російську мову). Учні у школі дуже розумні, сподобалося розкуте ставлення до викладачів. Увечері зателефонував Владу Горбанєву до Канади, дуже приємна відбулася розмова. Настінці, його доньці, пів року, а також приємно поспілкувався з його дружиною Ольгою.

14 листопада 2001 рік

День розпочався з відвідування церковної школи, де навчається син керівника нашої програми Девід. У школі свято «День подяки». Дисципліна та культура учнів на високому рівні (одразу згадали свої школи в Україні).

Потім школа спортивна для підготовки учнів до американської армії. У школі посилена військова підготовка, дуже чисто та затишно.

Після обіду побували у спеціальній школі для важких дітей. Через відеокамеру директор школи спостерігає все, що відбувається в навчальних класах, як діти поведуться.

Завітали до міськвиконкому (мерії), де йшло засідання сесії, на якій розглядалися дуже важливі документи та вручалися дипломи. Мер міста молодий, 33 роки.

Побували у великому магазині (МОЛ). Видали нам за чеком-525 доларів, на які ми маємо купувати їжу.

15 листопада 2001 рік

Побували в чартерній школі, пройшлися кабінетами, атмосфера в школі доброзичлива. Після обіду були у школі естетичного та художнього виховання «Школа наук та мистецтв». Вперше директор школи зустріла нас із чаєм та тортом. Вона була в Москві (2 роки тому) і бачила, як треба зустрічати дорогих гостей. У школі дітки навчаються з дитячого садка та до 8 класу. Тут ведеться блокова система подачі навчального матеріалу. Листопад місяць йде вивчення теми «Атлантичний океан» і під час уроків історії вивчають історію виникнення, під час уроків математики - глибину, довжину, ширину, площа океану. На уроках хімії та фізики-молекулярний і атомний, хімічний склад океану, біології - світ флори і фауни і т.д.

Завітали до музею-архіву для темношкірих.

Були на прийомі до міської адміністрації, де проходила церемонія вшанування всіх туристичних делегацій у місті. Побували на виставці, всього набрали, що тільки можна було винести. Дуже все було чудово.

16 листопада 2001 рік

Ранній підйом. Подорожуємо до м. Орlando на космодром ім. Кеннеді для запуску космічних ракет. У кімнаті космічної освіти видали літературу, на власні очі побачили звідки запускаються космічні ракети. Увечері прибули до готелю, де всі вже з'їхалися зі своїх сімей та відсвяткували День народження Люби Дворяткіної.

Діти поводяться у громадських місцях тихо, культурно. Не бачили, щоб дитина плакала, бешкетувала. Відпочинок лише сімейний (чоловік, дружина діти). Випилих, обкурених людей ми не спостерігали. Таке враження, що всі живуть під гаслом «за здоровий спосіб життя». Живуть переважно всі американці на кредитах банку. Наші перекладачі Юра, Лариса та Діма, Діна купили собі будинок та машину завдяки кредиту банку і тепер 30 років виплачуватимуть від 2 до 5 відсотків річних. Будинок вони купили собі за 150 тисяч доларів, а машину – за 36 тисяч доларів.

17 листопада 2001 рік

З ранку їдемо до Орlando до Дісней парку, де представлені всі країни (Китай, Японія, Великобританія, Канада та інші країни). Вхід платний по 51 долар (платили вже самі за себе, а не як раніше господарі сімей). Як сказав Джессі «За задоволення треба платити». Почалося все з величезної кулі, в якій каталися на машині, а нам розповідали про історію Америки (як починалася цивілізація). Провели презентацію павільйонів країнами. Краса неповторна. Ми там були з ранку й до пізнього вечора і не втомилися. Закінчилося все парадом головних героїв парку та гарним феєрверком Радісні та щасливі приїхали до готелю, відсвяткували день народження синові Малахової Наталії, а потім пішли купатися до басейну, біля готелю, де вода була з підігрівом.

18 листопада 2001 рік

Ранковий підйом, сходили до їдальні пообідали (комплексний обід 6 доларів і 35 центів). Все, що лишилося, я взяв із собою на цілий день. Почали вже вникати у курс справи. Півдня ходили магазинами. Були в магазині, де все по 1 долару (я накупив там усіляких сувенірів), потім у магазині «Россо», де весь товар зі знижкою. Прийшли до готелю, поклали всі подарунки. Я подзвонив дружині Мариночці, бо скучив сильно, поцілував на фотографії синочку і донечку і ліг відпочивати.

19 листопада 2001 рік

З ранку завітали до центру зайнятості дітей (це наш Будинок творчості). Але в Америці центр лише для обдарованих діти проходять спеціальний тест. Після обіду завітали до технічного центру (це у нас, як профтехучилище). Шикарний центр, багато спеціальностей. Потім відвідали обласний сенат (палату парламенту, піднялися на 22 поверх та побачили всю панораму міста, де все потопає в зелені). Побували у кабінеті губернатора. У мене починається нудьга (ностальгія по дому, мене стало багато дратувати, все набридло від надлишку інформації). Побували в Капітолії (на 4 роки обирається сенат, на 2 роки – палата представників).

20 листопада 2001 рік

Починається тривога по дому, сняться різні сни (то живу рибу ловлю, то американські гроші перераховую). Завітали до християнської приватної школи. Випечені викладачі, адміністрація, акуратні діти, які платять на місяць за навчання у школі 409 доларів. Після обіду завітали до директора асоціації батьків, які навчають своїх дітей вдома. Дуже цікава програма. Завітали до зоомузей природничих наук. Звірі поводяться невимушено, їм відведені великі території, все природно. Відвідали засідання гороно, де побачили живу роботу відповідальних осіб за освіту.

21 листопада 2001 рік

Побували у відділі освіти Флориди. Вручили нам портфолію навчальних тестів, значки стандарту. Після обіду скуштували лабораторію, яка відповідає за технічну допомогу та підтримку громадської освіти, об'єктів телезв'язку щодо покращення студентського життя. Завітали до державного університету Флориди. З офісу Джессі я додзвонився додому, дізнався, що все без змін і на душі полегшало. Сім'я Лютебінго запросила до китайського ресторану. Асортимент великий і дуже смачний.

22 листопада 2001 рік

Весь день - День подяки! З ранку поїхали з Джессі до його друзів і вони повезли нас за місто до фермера. Там зі студентами університету з Танзанії зарізали п'ять козликів, обробили, м'ясо відвезли до родин для приготування обіду. Увечері всі сім'ї зібралися у клубі та святкували День подяки (було близько 40 осіб). Усі знесли з будинків все що могли (приготовлені страви), а потім помолилися та танцювали під афроамериканську, мексиканську музику. Всі радіють один одному, обіймаються. Я навчав усіх гостей народним українським танцям. Вони мене щось запитують, а я їм усе «окей» та «окей». Танцювали до 2 години ночі. Я підкорив їхні серця і вони сто разів прощалися зі мною і за все дякували.

23 листопада 2001 рік

Світає о 7 годині ранку, темніє о 18 годині вечора. Температура повітря плюс 20 градусів. Отримали в офісі від Джессі завдання щодо складання плану заходів. Скупили продукти на День української культури. Розподілили хто що готує. Я отримав завдання записати фонограму "Попурі" українських пісень. Сумки від книг непідйомні, не знаю, як все це я тягтиму в Україну.

24 листопада 2001 рік

Український день! Зранку підготовка у вечорі української культури. Було запрошено всіх родин, у яких ми проживали, директори шкіл, керівники програми. Все пройшло на найвищому рівні. Співали, танцювали, грали в ігри. Представили всім українську кухню (борщ, олів'є, рибу під шубою, вареники, пиріжки, голубці, горілку та вино). Показали наші національні вбрання, звичаї, українські атрибути. Американці вперше побачили шоу-програму.

Увечері я вручив Джессі, Дівері та Девіду останні подарунки та обмінялися адресами.

25 листопада 2001 рік

З ранку завітали до Лютеранської церкви, де ми на доріжку причастилися і нам вручили фотографії. Заїхали додому, попрощалися із сім'єю, забрали свої

речі та нас відвезли до готелю. Увечері доїли продукти, що залишилися від українського вечора, поділилися враженнями та розійшлися по своїх номерах спати.

26 листопада 2001 рік

З ранку прибуття в аеропорт Таллахассі, посадка в літак та повернення до України. Коли в аеропорту Дніпропетровська зійшли з трапу літака, ми цілували сніг і раділи гарним українським жінкам. Ось так і закінчилась чудова подорож до Америки, від якої залишились тільки приємні спогади та дружні стосунки між учасниками української групи.

Ось так і закінчилась чудова подорож до Америки, від якої залишились тільки приємні спогади та дружні стосунки між учасниками української групи.

Учасник обласного конкурсу в номінації « Вчитель початкових класів»

В лютому 2004 року я став переможцем міського конкурсу « Вчитель року» в номінації « Початкові класи». В листі-представленні голові оргкомітету обласного конкурсу Виноградській Ользі Миколаївні відмічено, що Юрій Васильович ініціативний, цілеспрямований вчитель, здатний до інноваційної діяльності. Постійно прагне до нестандартного, оригінального в своїй роботі. Діяльність його будується на основі принципів ділового, дружнього, творчого співробітництва. Глибоко знає психологічні особливості кожного учня. Тому відділ освіти Павлоградської міської ради рекомендує Борисенка Юрія Васильовича для участі в обласному конкурсі «Вчитель року – 2004» у номінації «Початкові класи». Стала моя улюблена 9 школа готувати мене до II туру в участі в обласному конкурсі «Вчитель року-2004» в номінації «Початкові класи». Дні і ночі ми з колегами по школі писали візитку, готували творче домашнє завдання, відшліфовували фрагмент уроку на 15 хвилин, який я мушу провести з незнайомими учнями. Писалися плакати, готувалась папка передового досвіду, бралися на прокат костюми. З 10 по 12 лютого у м. Марганці на базі середньої загальноосвітньої школи проходив обласний конкурс «Вчитель року-2004». І ось я на сцені. Мені присвоїли №9 і під цим номером я скрізь виступав. Візитка мого педагогічного досвіду пройшла на високому рівні.

Візитка

Я, Борисенко Юрій Васильович, вперше побачив цей світ 4 квітня 1968 року у місті Києві. Велич і краса цього міста впливали на мій розум і почуття. Потім переїхав до міста Павлограду і, як батьки казали, був дуже непосидючим та допитливим.

Навчання в школі стало для мене щоденною бажаною працею. Стати вчителем – основна мета мого дитинства.

І ось мій життєвий шлях розпочався. У педучилищі навчався, практикувався, до роботи готувався.

Далі в армію призвався: там настрілявся, наманеврувався, набігався.

Потім дуже закохався: обіймався, цілувався, наобіцявся – одружився.

Добре підготувався і до університету подався. І знов: навчався, навчався і ще раз навчався.

Але весь цей час пишався, сонцю усміхався, з друзями завжди спілкувався
і до своєї дитячої мети добирався.

І ось я вчитель!

Скільки ж учителю треба читати,

Скільки треба йому досягти:

З часом у ногу завжди крокувати,

Людям світло науки нести.

Діти вірять мені недаремно.

Я й наставник, я їм і друг.

З ними вранці я і коли дуже темно.

Разом йдемо до вершин усіх наук.

Учу читати виразно і швидко,

а писати охайно і чітко.

Рахувати без помилок приклади й задачі,

не звертати уваги на всі невдачі.

І знайти за шкільні роки

Справжніх друзів навіки.

Розвиваюча система – це справжнє мистецтво. В кожній дитині виховую
волю, розум і добре серце. Учу відстоювати свою точку зору. На глибокі знання
мати завжди опору.

Але вчителем у школі бути – це дуже замало:

я прораб – декоратор

і тренер – плав рук,

витівник – масовик я,

художник – дизайнер,

адвокат я і слідчий,

і навіть главбух.

Психологія – просто моє натхнення. Пізнавати психічні процеси дитини –
це цікаво.

(пісня, вихід під марш в картузі військового)

1 куплет. Заснула школа,

мирна тиша навкруги.

Всі діти сплять,

а ми працюємо, як завжди.

Адже нам завтра знову в клас

Вже так призначено для нас

Нести знання

І знати, що потрібен я.

Приспів : Так, в країні знань ще не відкриті острова.

Так, нехай в кінці роботи сили вже нема.

Так, але моя робота краща від усіх

Тому пройдемо негаразди всі.

Що, сказати про себе ще, я навіть не знаю

Це візитка – знайомство, а далі в роботі покажемо майстерність свою.
Побажати я хочу колегам удачі.
Ну а нашим арбітрам знайти переможця у чеснім бою.

Далі був показ домашнього завдання. Я виступав в образі козака і пускав влучно стріли в будівлю інновацій.

Домашнє завдання «Старі казки про нову реформу»

(голос за сценою)

У павлоградському шкільному царстві

Початковій освітній державі

Юрій – козак викладає

Реформи у життя вціляє!

(Виходить козак під танець. У нього одяг козака, лук, стріли, сагайдаки)
По залі розвішані плакати – цілі для попадання

Реформи:

- 1) 12 бальна система навчання;
- 2) 4-х річне навчання;
- 3) Інноваційні технології;
- 4) Юний громадянин;
- 5) Творча дитина – надія твоя, україно.

Козак: Шановне міністерство дає наказ

Озброїтись знаннями і вирушати у казковий час

Я маю п'ять чарівних стріл

Нехай же кожна влучить в ціль,

Щоб досягти мети

Стріли ці летіть швиденько,

Щоб розвивались дітлахи і прославляли

рідну школу – неньку!

Козак: Перша стріла, мерщій лети,

Підкажи яким шляхом мені іти?

(Стріляє в першу ціль «12 балів»)

Козак: 12 балів! О система!

Для кожного – це не проста проблема,

Бо в нас і творчий пошук і натхнення

Як в нас і творчий пошук і натхнення

Як по Біг – Бену. О 12-тій – отримай вищий бал.

Солодкий він за смак чарівного варення,

Смакуйте, дітлахи, навчайтесь!

Чим більше попрацюєш,

Тим більш, дитино, визнаєш.

Козак: Друга стріла, мерщій лети,

Підкажи, яким шляхом мені іти.

(Летить друга стріла)

Козак: А це – 4 сходинок казкові

Навчатись легше буде малюкові

І поступово – крок за кроком зроблять вміло

О це скажу вам: «Буде діло!
 Не поспішати, міркувати,
 На «вус» все міцно намотати!»
 Козак: Третя стріла, мерщій лети,
 Підкажи, яким шляхом мені іти?
 (Летить третя стріла – інновацій)
 Козак: Це «інновації країна»
 Багато нового готує.
 Для вчителя – це сила!
 Тут і проблеми, і завдання,
 І розвиваюче навчання,
 Питання психології, логічне навчання.
 Сьогодні кожен щось новеньке візьме для знання!
 Козак: Четверта стріла, мерщій лети
 Підкажи яким шляхом мені іти?
 (Летить четверта стріла – «юний громадянин»)
 Козак: Летить стріла моя вперед
 Я бачу хату, річку, очерет!
 Ось хлопці чорнобриві і дівчата
 Так то ж мої улюблені малята!
 Я зрозумів, що маю таке право:
 Плекати громадянина нашої держави.
 Щоб поважали звичаї чарівної землі,
 І неньку, Україну, любили від душі!
 Завжди пишались милим краєм,
 Бо на Землі ріднішого немає!
 (Летить п'ята стріла – “Творча дитина – надія твоя, Україно»)
 Козак: І ось моя стріла вже досягла мети
 А там – майбутнє – доньки і сини!
 Знаннями володіють вміло, вправно,
 Й пишається їх розумом держава.
 Вони хороші, чуйні діти.
 Я їх навчаю! Знаю, так воно і буде!
 (Фонограма, голос за сценою)
 Юрій – козак так гадає,
 Бо реформу він сприймає
 Навчає. Виховує. Досягає мети!
 Рушайте уперед, шановні, мудрі вчителі!

Урок давав у 2 класі по темі « Рід іменників». З торбинки учні доставали предмети і розподіляли їх на кучки ставлячи до них питання. А потім давали назву кожній кучці за ознаками: чоловічий, жіночий чи середній рід. Хвилювання були на стільки сильними, що навіть і сам забувався, що говорю. Посів я IV місце, але головне я виграв номінацію « Приз глядацьких симпатій». Вразило мене те, що від мера міста Марганцю до рядового вчителя нам усім допомагали, щоб ми не попросили. А скільки ми привезли подарунків, подяк і

про кожного з нас місцеві письменники склали чудові вірші. Так що треба у житті через все пройти і спробувати свої сили.

Міжнародний туристичний похід по горах Криму «ЗПЄУ збирає друзів»

Одного разу першому проректору в інституті економіки, де я на той час працював прийшла така думка, щоб залучити до походу по Криму міжнародних друзів. В інституті працює туристичний клуб «Едельвейс», керівником якого є Гордієнко Олексій Олексійович і студенти кожного року ходять в похід. Мені, як начальнику відділу з міжнародних зв'язків дали доручення написати проект і здійснити його. Підготував я інформаційні листи, розіслав електронною поштою всім міжнародним друзям. Ті вузи, які підтвердили участь, розіслав заяви на участь у поході. Набралася команда з 33 туристів: українська делегація – 16 чоловік, білоруси – 2 чоловіки, росіяни – 12 чоловік і литовці – 3 чоловіки. Отака дружна інтернаціональна команда зібралася в м. Сімферополі і вирушили в похід.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТ ЗПЄУ МІЖНАРОДНИЙ ПОХІД ПО ГІРНИЧОМУ КРИМУ «ЗПЄЗ ЗБИРАЄ ДРУЗІВ»

Термін проведення: з 11.05.2010р. – 18.05.2010р

Очікувані учасники: студенти України, Білорусії, Естонії, Росії, Польщі, Латвії.

Маршрут: с. Перевальне, джерело Оленів, ущелина Хапхальська, водоспад Джур-Джур, водоспад Джурла, село Лучисте (сходження скеля Катерина), м. Алушта на Сімферополь. Місце та час зустрічі: залізничний вокзал м. Сімферополя 11.05.2010р. з 700 до 1200

Кількість учасників: 8-10 осіб від кожного ВНЗ, включаючи керівника групи

Ціль: розвиток комунікативних зв'язків між студентами різних країн; ознайомлення з визначними пам'ятками Криму, вивчення природи Кримського примор'я, прищеплення любові до природи рідного краю.

Завдання: 1. Навчитися долати природні перешкоди у поході;

2. Набуття навичок виживання у гірській місцевості;

3. Розвиток фізичних та моральних особливостей людини в умовах дикої природи.

Вартість: 600грн (витрати на маршрут Сімферополь-Сімферополь: проїзд, харчування, плата за відвідування природоохоронюваної території)

Список рекомендованого спорядження та речей:

I. Суспільне спорядження:

1) Тент громадський, комплект котлів, підставка під котли, пила, сокира, пальне, продукти харчування на 7 днів на кількість осіб (забезпечує інститут), скатертина, ополоник, досточка для нарізки, засіб для миття посуду, мочалки, ніж для розкриття консервів, карта Криму, компас або ДПС навігатор, аптечка

медична, намети на кількість учасників групи, рем. набір: (нитки, голки, ремені, пряжки, клапті тканини для латок)

II. Особисте спорядження:

Рюкзак, килимок, спальний мішок, сидіння, сумочка під документи

III. Особисті речі та одяг:

Паспорт + студентський квиток, гроші, квитки, перекус на поїзд та ранок, пляшка з питною водою, ліхтар, батарейки, ніж з піхвами або складаний, миска, кухоль (пластикова та металева – не скло!!!), ложка, рушник, шампунь, гребінець, зубна паста, щітка, туалетний папір, пачка сірників, шматок мотузки для білизни 3-5м + 4прищіпки, кульки поліетиленові для пакування речей і продуктів бояться намокання, верстат для гоління + індивідуальна аптечка (якщо необхідно), три комплекти одягу:

а) парадний – для проїзду в поїздах (наприклад, спортивний костюм, футболки, тонкий светр, кросівки, бейсболу, шкарпетки, спідня білизна).

б) ходовий - для ходьби по горах (наприклад спортивний костюм або джинси - бажано не нові, щоб було не шкода порвати, продиміти біля вогнища, вимазати, туристичні черевики або інші кросівки, футболка, легка курточка, шкарпетки, спідня білизна).

в) спальний комплект – для сну (наприклад костюм спортивний вовняний або комплект термобіля, шкарпетки вовняні, шапочки вовняні, спідня білизна).

На випадок дощу поліетиленова накидка або шматок поліетилену + запасне взуття (ми беремо легкі гумові чобітки).

Інформація для дівчат: ніякого взуття на високих підборах, вечірніх суконь, косметички на підлогу. рюкзака - пам'ятайте, що вам все це нести на собі по гірській місцевості.

Організаторам та керівникам походу від інститутів до 10.03.10г дати відповідь готовності чи неготовності про участь у поході, до 10.04.10г уточнити кількість учасників та час приїзду до м. Сімферополя

Керівники групи надають довідку про стан здоров'я учасників походу, завірену лікарем.

Оргкомітет ЗПЕУ

Кожен день був наповнений випробуванням особистої сили волі. Кожного дня таскати з собою особистий рюкзак з 35 кілограмами, долати десятки кілометрів, витримувати всі умови негоди (бо 3 дні лив страшний ливень). І тільки потужна сила волі характеру, дружне плече товаришів подолали всі негаразди. Незабутніми є пісні цілу ніч у вогнища, солдатська каша на кострі, красиві місця Кримських гір. Кожному учаснику походу видали посвідчення «Турист України» та вручили нагрудний знак. Слід відмітити дружню групу туристів з Росії - місто Москва, університет землеустрою, керівник Костеша Володимир та викладачів з Барановичського університету з Білорусії Зуєва Володимира Миколайовича та Тетяну Тимофіївну, а також нашого волонтера-американця Метью Саппа, котрий всім допомагав і ніс гітару. Ці спогади залишаться зі мною на все життя, бо це треба на собі все винести і пережити. А гори, як відомо, люблять сильних духом людей. Постійно йти

вперед мокрими та крутими сходами, падати з важкими рюкзаками і знаходити в собі сили піднятися та йти далі, готувати їжу і спати під дощем – це справжні випробування для звиклих до комфорту міських жителів. І тільки, коли виглянуло сонечко, всі ми наповнились радісною миттю нового подиху. Оленяче джерело, галявина Су-Ат, джерело Нефань-Узень, урочище Чегінітра, буреломи й водопади - це ті перлини Кримських гір, котрі назавжди залишаться не тільки в фотоапаратах, але і в серцях учасників походу. Ці сім днів, проведених в умовах дикої природи, заставили кожного з нас по-іншому подивитись на життя і переоцінити деякі моменти свого існування.

Повернувшись на «велику землю», всі одногolosно визнали, що окрім свідоцтва і звання «Туриста України», вони отримали безцінний досвід і величезний заряд життєвої енергії. А про успішність походу краще всього свідчить той факт, що всі учасники висловили бажання зустрітись знову в Кримських горах рівно через рік. Новий маршрут вже розробляється!

Офіційний візит делегації Юрїївського району до Республіки Білорусь.

З містом Барановичі ми маємо дружні, партнерські відносини ще з 2008 року, коли працював у Західнодонбаському інституті економіки та управління начальником відділу міжнародних зв'язків і ми тісно співпрацювали з Барановичським державним університетом. У травні місяці я возив на наукову конференцію до Барановицького університету (Білорусь) групу студентів та матеріали поїздки виклали на сторінках місцевої Павлоградської газети «Популярні відомості», а Швидка Лариса Григорівна (тоді працювала заступником голови Юрїївської районної ради), прочитавши статтю в газеті та зателефонувавши мені запропонувала організувати поїздку для представників органів місцевого самоврядування Юрїївського району з метою обміну досвідом. Я підхопив ідею Лариси Григорівни, зателефонував голові Барановицького виконавчого комітету Язубець Миколі Мефодійовичу, голові районної ради депутатів Дідовичу Сергію Івановичу, визначили терміни приїзду та програму перебування делегації. І з того часу розпочалася підготовча робота до поїздки. Склали список делегації, розподілили обов'язки, закупили квитки та подарунки, вивчили на сайті соціально-економічний розвиток Барановичського району.

Склад делегації Юрїївського району Дніпропетровської області (Україна)

1. Кривко Катерина Олексіївна – голова Юрїївської районної ради
2. Швидка Лариса Григорівна – заступник голови районної ради
3. Борисенко Юрій Васильович-заступник голови районної державної адміністрації
4. Калініч Олег Єфремович - сільський голова Новоіванівської сільської ради
5. Книш Ігор Павлович – директор товариства з обмеженою відповідальністю «Агро-світ», депутат районного сонета
6. Золотопуп Вадим Петрович – голова фермерського господарства «ЮАЛ», депутат районного сонета
7. Іванов Олександр Григорович-голова фермерського господарства «НаІр», депутат районного сонета

8. Гордієнко Тетяна Іванівна – головний бухгалтер товариства з обмеженою відповідальністю «Лан».

Ось у такому дружньому складі і вирушили ми борознити білоруські степи.

6 -7 червня 2010 рік (у дорозі)

Цілий день збираємо сумки, сто разів телефонуємо один з одним з приводу скільки і що брати. Зустрічаємося на вокзалі о 19-30. Чекаємо на прихід поїзда №100 Сімферополь- Мінськ, час відправлення о 20-00. Сіли в поїзд, розклали сумки по купе і з нетерпінням чекаємо на вечерю в базовому останньому купе, де їхали Кривко О.О., Швидка Л.Г., Книш І.П. та я. Усі 8 чоловік розмістилися в нашому купе і почалося застілля. У дружній обстановці вимовлялися добрі тости, згадували яскраві моменти життя, я читав інформацію про Барановичський район (яку скачав із сайту), щоб усі мали уявлення куди ми їдемо, потім потихеньку пісні співали, гралися та відпочивали. Ніч пролетіла непомітно. Коли ми прокинулися, настав уже обід. І знову є привід для всіх зібратися. Обідали майже до самого приїзду. Зібрали всі речі і ось довгоочікуваний Мінськ. О 16:00 нашу делегацію зустрічають на вокзалі. Великий вокзал, чисте повітря, привітні білоруси одразу справило все на нас гарне враження. Тут же на вокзалі поміняли долари та євро на білоруські рублі та повезли нас вечеряти у кафе «Корчма», де було представлено білоруську кухню. Підкріпившись з дороги, ми прибули до готелю Барановицького університету, де розселили нас за номерами і міцно заснули.

8 червня 2010 рік

Вранці прибули до райвиконкому. Пройшов офіційний прийом нашої делегації з усіма структурними підрозділами Барановицького виконавчого районного комітету та районної ради депутатів. Обмінялися адресними папками та подарунками, презентували кожен свій район. Наприкінці фотографія на згадку та прес-конференція для журналістів. Відповідальним за прийом нашої делегації був Філанчук Анатолій Петрович, заступник голови районного виконавчого комітету із соціально-гуманітарних питань.

Переїзд до Колпеницької сільради. Ознайомлення із роботою сільського виконкому та пункту охорони громадського порядку.

Переїзд у д. Крошин. Ознайомлення із роботою Крошинського сільського виконкому, роботою із СВК «Крошин».

Переїзд у село Русине. Ознайомлення з роботою Барановицької птахофабрики та районного центру ремесел.

Після обіду переїзд до села Тешевле, ознайомлення з роботою фермерського господарства «Фортуна».

Переїзд до селища Мир, ознайомлення з роботою лижеролерної траси, котельної ЖКГ, ВАТ агрокомбінат «Мир». Концерт номерів мистецької самодіяльності районного центру дозвілля.

Вечеря та від'їзд у готель.

9 червня 2010 рік

Сніданок у кафе університету. Знайомство з інфраструктурою та роботою закладу освіти «Барановицький державний університет» провела нам

проректор з науки Нікішова Алла Василівна. Університет створений за Указом Президента Республіки Білорусь Олександра Григоровича Лукашенка у червні 2004 року. Ректор університету професор сільськогосподарських наук Василь Іванович Кочурко піклується про престижність вишу та його матеріальну базу. Чотири факультети: інженерна, іноземна, педагогічна, економіки та права дають міцну базу знань студентам, для подальшої роботи.

Переїзд до м. Ляховичі. Ознайомлення із роботою Ляховичського державного аграрного коледжу, що входить до структури університету. На базі коледжу створено навчально-виробничі формування: навчальне господарство, колекційно-дослідне поле, сад з плодовим розплідником, теплиця, навчально-виробничі майстерні, навчально-виробнича ферма великої рогатої худоби, ветеринарна клініка, бджолозасік, пункт штучного осіменіння виробнича свиноферма, розплідник лікарських рослин, спортивно-оздоровчий комплекс, автотрактородром, навчальний полігон. Ми були захоплені побаченням. Така потужна матеріальна база нам у нашому ПТУ-81 і тоді можна бути на висоті.

10 червня 2010 рік

Переїзд у д. Колдичево, відвідування меморіального комплексу «Колдичівський табір смерті».

Переїзд у с.м.т. Городище, ознайомлення з роботою Городищенської лікарні, середньої школи.

Переїзд до п. Жемчужний, ознайомлення з роботою ВАТ «Птахофабрика «Дружба». Підписання двостороннього договору про подальшу співпрацю в галузі: промисловості, торгівлі, культури, самоврядування та спорту. Договір є безстроковим: підписано головами районних Рад Дідовичем С.І. та Кривко О.О.

Прощальна вечера в ресторані у супроводі концертної програми вдалася на славу. З собою забрали яскраві спогади, фотографії та сувенірчики.

Здивувала нас чистота, порядок, турбота уряду про кожного громадянина та привітне ставлення до людей. Там усе на благо людей!

10-11 червня 2010 року (повернення в Україну)

Головним було те, що наша делегація побачила на власні очі, як можна змінити роботу місцевого самоврядування, змусити працювати пункти громадського порядку, адміністративні комісії при сільських радах, раціонально використовувати нові технології у роботі. Я зустрівся зі своїм дорогим другом - Зуєвим Володимиром Миколайовичем, з яким у нас почалася давно вже міцна дружба. Порядна, чесна, розумна, добра, відкрита людина, яка завжди готова прийти на допомогу в будь-яку важку хвилину. Працює він старшим викладачем у Барановичському університеті, голова екологічної організації «Неруш», захоплений турист та чудовий екскурсовод. Він для мене став, як рідний брат, бо в мене його нема.

Тепер чекаємо на візит у відповідь делегацію керівників Барановичського району

Участь у міжнародному спортивному таборі KARATE "OYAMA"

Чи хотіли б ви провести літо на березі Балтійського моря, з хорошими людьми та у веселій компанії? Побачити на власні очі цікавинки закордонного життя, не просто отримати досвід спілкування з іноземцями, а й знайти нових друзів, попрактикуватися з польської та німецької мови та вдосконалити вже добре відому англійську?!

В липні 2009 року спортивна команда Західнодонбаського інституту економіки і управління мала можливість втілити в життя такі свої маленькі, але відчутні мрії. Ми приймали участь в польсько-німецько-українському проєкті за підтримки фонду Польсько-Німецької співпраці молоді.

Наш відпочинок включав в себе 15 повних днів перебування у Польщі. Ми з першого погляду захопилися цією країною, її мовою, традиціями та краєвидами.

Після виснаженої дводенної дороги нас тепло зустріли представники любського клубу KARATE "OYAMA" у своєму спортивному таборі. І з цього моменту, несподівано для нас самих, почалися незабутні, бурхливі, наповнені враженнями хвилини, години, дні проведені із нашими новими друзями. Життя у наметовому містечку та ночі в спальних мішках видалися настільки веселими, що ми згадуємо їх і в Україні. Ще нікого з нас раніше не будили о 3 годині ночі та не змушували виконувати спортивні вправи. Ми вперше пізнали дух "справжніх самураїв". Ще ніколи раніше ми навіть не мріяли пройти ТАКУ посвяту в члени табору: обмальовані фарбою ми бігали по периметру нашого містечка, повзали по піску, кидалися яйцями, виконували такі неймовірні та надзвичайно смішні завдання! А кульмінацією всього цього дійства став "душ" із недоїденого нами на обід супу. Вам здалося це повним божевіллям?! Повірте, коли переживаєш все це на собі, здається, що ось-ось луснеш від щастя!

Кожного дня ми лягали спати з масою нових позитивних емоцій, були вражені креативними та веселими обозовцями, які оточували нас.

З задоволенням приймали участь у змаганнях з волейболу, футболу, бадмінтону, пейнтболу та здобули призові місця. А відпочинок на пляжі ніколи не проходив без нових, невідомих нам веселих групових ігор.

Чудовий керівник спортивного табору Анджей Томіалович завжди на високому рівні організовує роботу цього табору. Анждей секретар міської ради Любська (Польща) і тренер спортивного клубу карате «Ояма». Людина завжди в русі всіх добрих справ, має великий досвід керівної роботи. Всі поляки і ми теж закохані у цю чудову людину.

Представники польської та німецької делегації видалися настільки добрими, привітними та відкритими, що коли настав час повертатися додому, ми просто не могли стримати сліз. Тому, не дивлячись на відстань, що розділяє

нас, ми підтримуємо стосунки, спілкуємося у мережі Інтернет та сподіваємося на зустріч наступного року.

А що буде далі життя покаже. Але я досяг певних вершин і це супер! Головне, що зі мною завжди поруч моя улюблена сім'я та вірні друзі.

Особисті свята

У кожної людини в житті відбуваються яскраві моменти, котрі запам'ятовуються на все життя. Одним з таких моментів є особисті свята родини. Саме головне свято в нашій родині це День народження нашої сім'ї Борисенко (14.10.1989 р.) Це день Покрови і саме ми його обрали, коли одружилися. День видався сонячним, теплим. На нашому весіллі було близько 100 дорогих нам людей, котрі розділили нашу радість – одруження. В Павлоградському ЗАГСІ ми зареєстрували наш шлюб і на Сосновці по вул. Котовського ми відсвяткували своє весілля. А потім почалися буденні дні.

Наступне свято - це народження доньки Оленки (18.12.1990 р.). Народилася в Павлоградському пологовому будинку о 10-й годині ранку. Зріст 58 см, вага 3 кг. Пологи були складними, але нашими зусиллями все обійшлося і зараз наша Оленка радіє кожному прожитому дню.

Потім народження сина – Владислава (30.12.1995 р.). Народився теж в Павлоградському пологовому будинку о 14 годині дня. Зріст 52 см, вага 3 кг. 800 гр. Пологи приймала лікар-акушер Хоріна Неля Семенівна. Ми вже проживали в своїй однокімнатній квартирі по вул. Садовніченко, район Хімзавод та і нянька уже була наша донечка, якій тоді вже виповнилось 5 років.

Одним з яскравих свят це було і є зустріч Нового року. Готуємося завжди ретельно : прикрашаємо ялинку, готуємо подарунки під ялинкою у чобіткові, запрошуємо з колективу, де працюємо, Діда Мороза та Снігурку, які дарують нам всім розважальну програму та подарунки, котрі наші діти замовляли по пошті у Діда Мороза. Потім слухаємо офіційне привітання з Новим роком по телебаченню Президентів Росії та України і гуляємо цілу ніч. Вітаємо близьких родичів та друзів, ходимо до міста на центральну площу до ялинки, біля дому в присутності дорослих пускаємо феєрверки.

Головним також святом було отримання 3-х кімнатної квартири по вул. Степового Фронту, в котрій ми і досі проживаємо. Я стояв на черзі, як молодий спеціаліст 9 років і на педагогічній конференції 28 серпня 1998 році мені народний депутат України Кириленко Іван Григорович вручив ключі від квартири. Скільки було радості і позитивних емоцій, що держава піклується про вчителів. Після однокімнатної квартири нам трикімнатна квартира здалася раєм. У кожного своя кімната, здорова кухня для господині, близько до роботи, гарний затишний двір і чудові сусіди. Всі разом зробили косметичний ремонт квартири і потім були входи. Привітали нас і батьки учнів 3-Ж класу.

Дуже цікаво проходять всі Дні народження кожного члена нашої сім'ї. Ми випускаємо фото-газету, готуємо конкурси, подарунки, прикрашаємо квартиру, всі разом на кухні готуємо смачні страви. Завжди гостями на днях народження в нашій родині є : сім'я Осипчуків (Саша, Люда, Ігор і Коля), Зазимок (Віталік, Наташа і Даша), Алтанців (Влад, Анжела і Артур), Олійник (Вова, Олена і

Сергій), Анісімових (Саша, Люба, Оленка і Сергій), Грицишиних (Руслан, Света, Діма і Максим), Філіпових (Федя, Катя, Антон і Артем) та наші сусіди Свічка Світлана Вікторівна (Олена, Катя) і Припиченко Віктор Федорович. Дуже цікаво і оригінально вітають нас на роботі. Повага батьків учнів та колег по роботі завжди відчувається у ці дні. Привожу приклад привітання моїх підлеглих по роботі в Юр'ївському районі керівниками соціальної сфери.

Близькі мого серця люди!

Хочу розповісти про дорогих мені людей(родичів, друзів, колег, співробітників) з якими довелось йти по житті разом пліч-о-пліч.

1. Друзі дитинства та юності

В дитячі роки я грав з сусідами по вулиці Котовського з Віталієм та Вітою Дубінець, з Наталкою та Ольгою Прудкими. Разом грали в різні ігри, придумували різні історії та пригоди. Весело і по-дитячому проводили свій вільний час, завжди разом допомагали батькам по домашнім справам. Любили дуже гратися в такі ігри як: квач, в школу, провідник, третій зайвий, хустинка та багато інших. Любили дуже відпрошуватись у батьків, щоб сходити на кіно до нашого місцевого клубу. Дуже любили заночувати друг у друга. Наші сім'ї дружили і всі свята весело проводили разом: дядько Федір грав на баяні, а батьки співали українські пісні. Тому і ми знали всі українські пісні, бо на них вирости і постійно їх чули: «Червона рута», «Несе Галя воду», «Розпрягайте хлопці коней» та багато інших. А потім уже ,коли з'явилися бабінні магнітофони та програвачі, то почали під записи пісень А.Пугачової, С.Ротару, Льва Лещенко танцювати. Коли на огородах дозрівала редиска, то допомагали одне одному обривати її, мити, зсипати у мішки, гарно трамбувати (по цьому мастер був дядько Роман), потім чекати машини, котра везла цю редиску на продаж до Москви. А ми малеча чекали повернення батьків з Москви, щоб полакомитись смачними цукерками, апельсинами та різними солодощами. Мої батьки від продажі за редиску назбирали грошей і вистроїли гарний дім, потім купили машину. Ми жили в достатку і рахувалися інтелігенцією, бо батьки працювали на підприємстві (батько інженером, а мама начальником відділу кадрів). Нашу сім'ю поважали на вулиці та в районі Сосновці і завжди прислуховувались до думки батьків та йшли за порадою. Я завжди довіряв своєму найкращому другу Віталію всі свої секрети. Разом з ним пішли до першого класу восьмирічної школи №14, яка розташована в трьох хвилинах ходьби від дома, на наступній зупинці; разом сиділи за однією партою; разом ходили до школи та поверталися зі школи. Потім в школі з'явилися нові товариші по класу, це: Гаркуша Олексій, Прокуда Толік, Кравченко Світлана, Козорог Людмила, Ізюмський Василь, Гут Тамара, Придуха Людмила, Холод Катерина, Чорний Гриша, Осінній Олег, Соловей Володимир, Плющов Василь, Салій Іван, Овчар Володимир, Федько Валентин та інші. Більше було друзів дівчат ніж хлопців, мабуть це було пов'язано з моїми інтересами та характером. Бурхливе моє шкільне життя почалося з третього класу, коли я став піонером. Я був у складі дружини піонерів, входив до складу штабу піонерів міста, займався

народними танцями в Палаці піонерів, очолював тимурівський загін. Позашкільна робота вдавалася мені краще ніж навчання в школі. Засідання, збори, звіти, кружки були завжди на першому плані, за що інколи вдома мене батьки журили, що виконання домашніх завдань на другому плані. Але суспільна робота мені подобалася і мені хотілось скрізь встигнути і всім допомогти. Потім у сьомому класі з гордістю вступив до комсомолу і мене обрали секретарем комітету комсомолу школи. Завжди зі мною поруч мої активісти та однодумці: Лисенко Марина, Корж Ірина, Гаркуша Олексій, Холод Катя. Ми були гордістю школи. Наш директор школи Лимаренко Володимир Петрович, класний керівник Донченко Олександра Григорівна та улюблений мій вчитель біології Бабіч Іван Іванович завжди були нашою підтримкою і мудrimi наставниками в наших справах. На нашій вулиці також жила сім'я Пироженко. І мені дуже подобалися їх дівчата Людмила та Алла. Людмила була на 7 років старша за мене і мені подобалося зі старшими спілкуватися. Пізнав перший поцілунок від Наталки. Пізнав перше кохання від Маринки. Пропадав вечорами у неї дома, а вона все книжки читала і не розуміла, що я закоханий в неї. Кожного літа їздили з батьками до чорного моря. Я любив купатися і на пляжі співати пісні. Люди з задоволенням слухали мене та аплодували.

Наступним кроком було навчання в педагогічному училищі м. Дніпропетровська. Обласний центр після Павлограду здавався мені величним та насторожливим. Здав я два іспити: з математики (усно) та диктант з української мови. Зарахували мене одразу та і характеристика була гарна. Хлопці приймалися поза конкурсу, бо чоловіків у школі не вистачало. Тут моїми друзями стали: Юрій Чичерін, Віталій Кісенко, Олег Агєєв, Вікторія Даценко, Інна Джегало, Ніна Круть, Наталя Максименко, Анжела. Відірвався від батьківського порогу і почалося доросле життя. Жив я у гуртожитку і тому прийшлося пройти через усі випробування бурхливого студентського життя. По своїй натурі я дуже влюблива людина і тому знову закохався на першому курсі в Анжелу, поки мама не приїхала з дому в педучилище по виклику класного керівника і не дала мені причуханки, що треба вчитися спочатку, а потім дівчата. Трохи заспокоївся, але на другому курсі влюбляюсь у викладача англійської мови. Та вчителька мене заспокоїла і дала зрозуміти, що всьому свій час. Потім на третьому курсі кохання з однокурсницею. Але все було спокійно, бо знову на першому плані суспільна робота на користь училищу. Я в комітеті комсомолу училища, староста групи, потім головуючий старостатом шкільного відділення. Виступав в агітбригаді, відвідував спортивну секцію, ведучий всіх свят. На моєму шляху зустрічаються завжди гарні люди, які вчать мене правильно жити та йти вірним шляхом. На четвертому курсі мій друг Чичерін Юрій одружується з Валентиною. Вони зустрічались два роки поки вчилися в училищі. Я на свадьбі у них в Сінельниково був дружком і веселив усіх. Потім у них народжується синуля Роман і вони мене беруть хрещеним батьком. Активна життєва позиція, лідерські якості, бути завжди на передовій і загартували мене, як людину, не байдужу до проблем суспільства, колективу в якому я живу, до друзів з якими я поруч. У мене завжди багато друзів. Я завжди готовий прийти їм на допомогу в будь-яку хвилину. Закінчив я педагогічне училище з відзнакою, бо добре і старанно вчився. Дуже подобалось вчити мені методику

викладання в училищі, проходити практику в середній школі № 13 м. Дніпропетровська в ролі вчителя. Моя дитяча мрія збулась і я став вчителем початкових класів. Якщо ставити собі ціль і кожного дня про неї думати і добиратися поступово, то все здійснюється. Треба тільки самому захотіти.

2. Армійські друзі

Призався я на службу в Радянську Армію 2 липня 1987 року. Службу проходив в Уральському військовому окрузі, Еланської танкової дивізії в мотострілковому полку першої курсантської роти інструкторами бойової машини піхоти. Познайомився з Сашком Лебедевим з Харкова, який став мені армійським другом. З ним ми разом були скрізь. І на навчанні, і на відпочинку. Підтримували один одного, ділилися передачами, які присилали нам батьки, водили друг друга у солдатське кафе. Потім Сашка відправили служити в Германію, а я залишився в полку і обрали мене секретарем бюро ВЛКСМ батальйону матеріально-технічного забезпечення. І тут мені пощастило познайомитись з гарною людиною Сашком з Воткінська (з Удмуртії). Півтора роки ми були як брати, один за одного стояли горою. Той мій товариш пише з Германії листи про свою службу, а з цим Сашком ми поруч кожного дня відшліфовуємо свою майстерність. Разом крос кожного дня біжимо, разом на політінформаціях, разом на танкодромі, разом в нарядах. Це все згуртувало нас і ми стали гарними хлопцями, мужніми солдатами. Армійська виправка, сила волі, дисциплінованість допомагає нам і зараз впевнено йти по житті. Але головним моїм другом в армії стала моя Мариночка, котра приїжджала на вихідні дні до своєї бабусі та дідуся в Елань (військове містечко). Я так закохався в Мариночку, що запропонував їй вийти за мене заміж. На Україні таких дівчат не знайшлося, тому привіз з Уралу.

3. Друзі по роботі в школі №9 м.Павлограду

Після армії повернувся вчителювати в середню школу №9. Нас молодих спеціалістів зразу прийшло до школи 6 чоловік. Я-вчителем початкових класів, потім Тамара Миколаївна-після Нікопольського педучилища, Людмила Миколаївна Осипчук– вчитель географії з Юр'ївського району, Віктор Миколайович Галух– вчитель інформатики та трудів, Валентина та Галина – вчителі математики. Ось такими молодими спеціалістами зразу поповнився колектив 9 школи. Нам всім закріпили наставників, але ми всі новенькі в школі вчителі трималися друг за друга і підтримували один одного. . Потім я в жовтні 1989 року одружився на Мариночці. До ЗАГСУ м. Павлограду прийшли привітати мене мої першокласники (мій перший випуск) та адміністрація школи. На Сосновці зіграли свадьбу і приїхали привітати наші молоді спеціалісти, з котрими прийшов працювати до школи. Це були Людмила Миколаївна, Тамара Миколаївна, Тетяна Іванівна. Як це було приємно, що не забули. Так і повелася наша дружба. Людмила Миколаївна Осипчук стала хрещеною мамою моєї доньки Оленки. Це я її обрав Людмилу хрещеною мамою, бо у дружини всі подруги залишилися в Росії. А Галух Віктор Миколайович обрав мою дружину хрещеною мамою у сина Ярослава. Як ми гарно дружили сім'ями: спілкувалися, відпочивали, вечеряли разом. Були

молодими, і часу вистачало на все, і тягнулися один до одного. Постійне спілкування з Осипчук Олександром Борисовичем додавало мені ще більшого досвіду та практичних навичок у роботі. З Олександром завжди легко, спокійно. Він гарний товариш. Завжди з гумором. Директор школи Соловйова Тетяна Іванівна організувала шкільну агітбригаду, котра скрізь виступала за честь школи. Наш склад команди: Яценко Вікторія Миколаївна, Комісарчук Алла Іванівна, Семенюта Людмила Володимирівна, Ковальова Марина Валеріївна, Кірсанова Юля Григорівна, Юрій Іванович і ми завжди зажигали публіку своїми виступами і залишали в серці добрі спогади. У нас була своя візитна картка школи, показували інноваційні виступи педагогічної майстерні та методичні доробки на семінарах, конкурсах, педагогічних нарадах. І це все робили у свій вільний час з задоволенням і великим почуттям гордості за свою рідну школу. Ми так здружилися, що свої дні народження проводили разом в кафе «Аметист» і весело вітали один одного. А які свята організовували і проводили для всього колективу школи. Це і ювілеї колег, і зустріч Нового року, і 23- лютого, і 8-Березня, і День Вчителя та інші. Особливо згадую коли ми чоловічим колективом готували привітання нашим жінкам до 8-березня. Нас було чоловіків в школі не багато : я, Осипчук Олександр Борисович, Галух Віктор Миколайович, Гуськов Олександр Петрович, Ярошенко Олег Юрійович, Третяк Роман Григорович, Юрій Іванович-военрук, Хорошев Євгеній Петрович, Олександр Павлович – завхоз, але ми були всі творчі особистості. Це і привітання з Простоквашино (кіт Матроскін, поштацьон Печкін, Шарік та інші герої в образі чоловіків, які з насолодою вітали жінок) і привітання від ангелів та Адама і Єви, і живий букет квітів виконаний нашими чоловіками. Вечорами збиралися у мене в кабінеті, розробляли сценарій, проводили репетиції і дарували свято нашим жінкам. Одне жалкуємо, що не знімали на відеокамеру, щоб знову повернутися в минуле. Але знаємо, що все робилося від душі та щирого серця. Потім до нас в школу прийшов викладати історію Алтанець Владислав Іванович. І знову ми так здружилися сім'ями, що Влада я взяв хрещеним батьком мого сина Владислава. А поєднувало нас спільні інтереси до педагогічної праці (бо всі вчителі), і молодість, і всі були одного віку. Як не згадати кафедру вчителів початкових класів, з якими пропрацював разом з 1989 р. по 2006 рік. Всі вони мудрі, творчі, завзяті спеціалісти своєї справи. Це Орлова Галина Леонідівна, Самохіна Валентина Миколаївна, Лісютіна Тетяна Михайлівна, Ямпольська Лариса Іванівна, Шабельник Людмила Вікторівна, Осадча Тетяна Павлівна, Коваленко Валентина Олексіївна, Ессі-Езінг Тамара Миколаївна, Гарбуз Тетяна Іванівна, Ковальова Марина Валеріївна. Ось такий список наших початківців, котрі закладають міцний фундамент знань, вчать виразно читати, грамотно писати, та рахувати. Від їх майстерності залежить подальший шлях успіху наших учнів. Праця вчителя початкових класів дуже важка, бо кожного дня треба перевірити стопи зошитів з математики, української та російської мов; виправити кожному помилки; написати конспекти з різних предметів (читання, мови, математики, природознавства, малювання та інші), прослідкувати за кожним учнем . Але це все незрівнянно з тим, що ти маєш справу з маленькими, довірливими, добрими дітьми, батьки яких довірили тобі їх судби. І коли на виході початкової школи

ти бачиш зліплену твоїми руками, розумну гарну особистість, то це і є самий дорогий тобі подарунок. Раді цього ми мусимо жити і працювати.

4.Друзі по роботі в інституті.

Приємно згадати вірних друзів в Західнодонбаському інституті економіки і управління. З 2006 по 2010 рік я пропрацював в інституті начальником відділу виховної роботи та міжнародних зв'язків. Після праці в школі з маленькими дітками, прийшлося перебудовуватись на працю з дорослими людьми – студентами. Вивчив їх психологічні особливості і почав шукати ключик до їх сердець. На кафедрі маркетингу почав викладати психологічні дисципліни в парі з ректором Житник Ніною Василівною. Вона читала лекції, а я вів практичні заняття. Ніна Василівна стала моїм наставником. На першому курсі у студентів денної і заочної форми я викладав дисципліну основи психології, на другому комунікативні процеси у навчанні, на третьому психологія управління, а на четвертому управління персоналом. Тому практично я знав усіх студентів денної та заочної форми навчання. Дисципліни читалися на всіх факультетах: економіки підприємства, фінансів та кредиту, бухгалтерського обліку, маркетингу та менеджменту. Проводив зі студентами семінари, тренінги, рольові ігри, індивідуально - консультативну роботу. Я зразу знайшов ключик до їх сердець і студенти з задоволенням відвідували мої заняття. Добре працював орган студентського самоврядування, який очолювала Тарасова Тетяна. Це обдарована, добросовісна, ідейна студентка, котра на протязі двох років впевнено вела студентський загін інституту вперед. Як не згадати Саліковського Олега – першого голову студради, Осташко Мирославу, яка потім стала головою студентської ради. Своїм особистим прикладом вона успішно досягала поставлених цілей у роботі. Хочу згадати активістів – студентів: Курінний Сергій, та Гуліна Дарина – очолювали науковий сектор, Дорофеева Олена, Іващенко Олексій – інформаційний сектор, Самсоненко Наталя, Ліс Аліса, Кочетков Андрій – культмасовий сектор, Гришина Тетяна, Свистельник Надія, Скиба Володимир – шефський сектор. Це ті зірочки, котрі самі горіли в роботі і запалювали вогник у інших студентів. Багато чого я в них навчився: неординарного мислення, нових ідей, гнучкості у вирішенні справ, дружніх стосунків між собою. І мій успіх у роботі я завдячую їм. Працювали кружки по інтересам: туристичний, вокальний, Євроклуб та спортивні секції. Туристичний кружок вів Гордієнко Олексій Олексійович, людина професіонал своєї справи. Він організатор туристичних походів по горах Криму. Він вчить учнів, студентів та дорослих людей виживати в екстремальних ситуаціях, бути виносливими, мужніми та допомагати один одному. Олексій Олексійович любить те діло яким займається, з ним завжди легко. Він справедливий, серйозний та надійний товариш. Вокальний кружок вела Амадова Тетяна Вікторівна. Завдяки вокальному кружку наші студенти завжди одержували перемогу у конкурсі «Студентська весна». Тетяна Вікторівна скромна, талановита, добра людина. Її духовна та зовнішня краса закохувала студентів займатися вокалом і вони залюбки відвідували її заняття. Спортивні секції вів викладач інституту Дашенко Юрій Кузьмич. Всі студенти та викладачі з задоволенням займаються в

таких секціях як: волейбол, футбол, баскетбол, бадмінтон, теніс. Юрій Кузьмич спокійна, надійна, добра, наполеглива людина, яка завжди дружить з гумором. Я познайомився з ним ще в 2001 році, коли привозив своїх першокласників 9 школи до плавального басейну для занять уроками плавання замість уроків фізичного виховання. Весь час ми підтримуємо з ним дружні стосунки і завжди готові прийти на допомогу один одному. Як не згадати мого керівника, наставника по роботі, першого проректора Абдулова Ріната Махмутовича, який навчив мене не боятися братися за будь-яку справу, порушувати питання різного характеру, логічно мислити та придумувати різні ідеї, тобто йти в ногу з життям. До Ріната Махмутовича треба знайти тільки підхід і він тобі буде вдвічі вдячним. Він надійний товариш в вірний друг. З чарівними, умними, творчими людьми, професіоналами своєї праці звела мене судьба в інституті: Новікова Людмила Миколаївна, Ченцова Юлія Петрівна, Слінько Ольга Юріївна, Махмадамінова Гульнара Аділовна, Гарбуз Ольга Володимирівна, Вішнякова Ірина Володимирівна, Бенькович Наталія Василівна, Кучинова Наталія Миколаївна, Кушлакова Надія Миколаївна, Мельникова Ольга Юріївна. Всі вони залишили добрий слід у моєму серці і я б залюбки взяв би їх працювати у свою команду. Як не згадати мужніх, мудрих, хазяйновитих, надійних і просто чудових чоловіків-викладачів: Беньковича Євгенія Романовича, Бушина Віктора Сергійовича, Резнікова Олександра Борисовича, Мельничука Володимира Дмитровича, Житника Миколу Олексійовича, Сердюковського Леоніда Миколайовича. Я вважаю інститут своїм другим домом, бо мені затишно і спокійно працювалось в ньому. Колектив в інституті, як одна дружна сім'я завдяки мудрому керівнику Житник Ніні Василівні.

5.Друзі по роботі на державній службі та в органах місцевого самоврядування.

Наступною сторінкою мого життєвого шляху було знайомство з прекрасними людьми в Юр'ївському районі Дніпропетровської області, коли я почав працювати на державній службі. В 2006 році я став начальником відділу освіти. Дуже мені хотілося бути головним освітянином в районі. Задумок було багато: зробити школи за напрямками роботи (школа родина, школа міжнародної співпраці, школа естетичного виховання, спортивна школа, школа для обдарованих дітей та інші напрямки). Весь свій досвід отриманий під час перебування в Америці, хотілося втілити в життя. Але для цього треба щоб була матеріальна база, фінансове забезпечення, а головне бажання вчителів працювати за новими напрямками. Всі 13 шкіл та 10 садочків живуть за своїми принципами і залежать від фермерів, котрі фінансово допомагають вижити в цей нелегкий час. Район дотаційний, тому в бюджеті на розвиток освіти закладено фінансування заробітної плати вчителям та енергоносії. Але незважаючи на всі ті труднощі я диву дивуюсь, як директори шкіл умудряються на рівні тримати навчально-виховний процес і бути завхозами школи. Це і обслуговування котелень та топочних, водопостачання, ремонт школи, відкриття внутрішніх туалетів і багато чого іншого. В містах це все централізовано, а в сільській місцевості у директора все це окремо в кожній

школі. Тому низький уклін цим мудрим і хазяйновитим керівникам. Для мене прикладом таких керівників є Пашенко Неля Семенівна. Завжди організована, вимоглива, скромна, ідейна і головне талановита та гарна жінка. Її Чорнявщинська середня школа завжди в передовиках. Також хотілося б розповісти ще про одну чарівну жінку, директора Чаплинської середньої школи Тарасову Тетяну Петрівну. З нею сміло можна йти в розвідку, ніколи не зрадить і завжди буде вірно служити своїй справі. Директори шкіл: Софія Петрівна, Інна Василівна, Жанна Анатоліївна, Валентина Іванівна, Анна Іванівна, Світлана Миколаївна, Ірина Вікторівна, Ірина Борисівна, Наталія Яківна, Олександр Олександрович всі вони добрі, відкриті, скромні, наполегливі керівники. На цих хрупких плечах держиться весь педагогічний процес. Спасибі Вам за цю нелегку працю. Потім в 2010 році я стаю заступником голови районної державної адміністрації з соціальних питань. І знову всією соціальною сферою керують жінки. Скриль Наталя Василівна- директор центра зайнятості. Вимоглива, відкрита та відверта і головне професіонал своєї справи людина. Біла Оксана Володимирівна – начальник відділу освіти. Розумна, строга, вимоглива, добросовісна людина. Завжди йде вперед і ніколи не любить оглядатися назад. Завдяки її наполегливості в школах відкриваються внутрішні кімнати гігієни, відкрився Олександрівський НВК (навчально-виховний комплекс), створюється освітні округи. Оксана Володимирівна мій великий друг, порадник і просто чарівна жінка. Василенко Олена Олександрівна – це директор ЦСССМ (центр соціальних служб для сім'ї та молоді). Людина професіонал своєї справи. На високому рівні проводить тренінги та семінари для батьків вихователів, знає в районі кожену сім'ю, котра опинилась в складних життєвих обставинах. На обліку в її службі всі ДБСТ (дитячі будинки сімейного типу), прийомні сім'ї, сім'ї під опікою. Болдирєва Лариса Анатоліївна- начальник управління соціального захисту. Добра, відкрита людина. Її підлегли користуються її добротою і ніколи підводять Ларису Анатоліївну. А на державній службі промахів не повинно бути. Але Лариса Анатоліївна професіонал своєї справи і завжди сама виправляє всі промахи. Сибіль Наталя Віталіївна – начальник Пенсійного управління. Красива, толерантна, вимоглива і добра людина. Все в її управлінні ладиться, бо вона зуміла підібрати гарну команду однодумців, котрі вирішують всі питання на високому рівні. Вона мій надійний друг і надійна людина. Карпенко Олена Анатоліївна- начальник відділу культури. Творча особистість, закручує роботу всіх клубних закладів району, та бібліотечних працівників. Всі привітання з днями народження соціальних працівників тримаються на ній. Трофимук Світлана Володимирівна – головний лікар первинної медико-санітарної допомоги центральної районної лікарні. Чарівна, добра, справедлива і ніжна жінка. Стаценко Олена Володимирівна – начальник служби у справах дітей. Скромна, порядна, відверта людина. Її чарівна посмішка завжди надихає на добре відношення до цієї людини. І можна про всіх них писати багато добрих слів, бо всі вони варті великої шани, за свою самовіддану працю на благо Юр'ївського району. Окремі слова подяки голові районної державної адміністрації Полякову Володимирі Вікторовичу, з яким я познайомився, коли був ще начальником відділу освіти, а він працював начальником відділу сім'ї, молоді та спорту. Це мій великий,

надійний друг, людина з великої букви. Він завжди виважено підходить до виконання будь-якої справи, добрий, толерантний, відкритий чоловік. З ним завжди разом спокійно, надійно і затишно. Його добре серце, привітна посмішка і благородні вчинки визивають до нього велику пошану. Хочеться для цієї людини жити, багато робити і просто безкорисно допомагати. Завжди дасть добру пораду. Хай тобі, Володя, завжди щастить і зустрічаються тільки добрі люди. Чудова людина Куліш Ніна Василівна- начальник фінансового управління. Завжди підтримає в тяжку хвилину. Вона професіонал своєї справи, надійний друг. Скромна, відкрита, добра людина. А як не згадати Чорну Ірину Трохимівну – начальника управління землекористування в районі. Вона вміло керує своєю службою. В її руках все горить, все ладиться. Ірина Трохимівна надійний друг і завжди підтримає в скрутну хвилину. Вона великий організатор і професіонал своєї справи. Колеги її поважають, рідні люблять, а друзі просто у захваті від її доброго серця. Далі запропонували мені перейти заступником голови районної ради. На першій сесії шостого скликання Шаповал Анатолій Миколайович, запропонував депутатам обрати мене його заступником. Депутати підтримали пропозицію і я з 01.12.2010 року по теперішній час працюю в органах місцевого самоврядування. Як депутат районної ради виконую ті обіцянки з якими йшов на вибори. Ми почали працювати з Анатолієм Миколайовичем, як одна дружня команда. Скрізь разом, завжди обговорюємо всі питання. І головне ніколи не підставили одне одного. Робота є робота і треба працювати на благо людей. У нас добрі стосунки, хоч інколи бувають і непорозуміння. Шаповал Анатолій Миколайович добра, прямолінійна людина, на його шляху було багато життєвих випробувань. Він практик, бо все життя пропрацював на підприємствах, вміє передбачити деякі обставини на кілька кроків вперед. Прекрасні люди працюють в районній раді. Це: Швидка Лариса Григорівна- керуюча справами. Відверта, добра, мудра людина, яка професійно виконує свої службові обов'язки. Чуніховська Ніна Федорівна – головний бухгалтер. Надійна, вихована, умна людина, яка вміло веде всю фінансову та господарську діяльність. Волкова Антоніна Вікторівна – начальник загального відділу. Толерантна, мудра, добра людина, завжди дасть пораду. Кривобок Ярослав Володимирович – радник з юридичних питань. Спокійний, відкритий і надійний товариш. Як не згадати свого колишнього водія Литвинчука Миколая Петровича. Добрий, надійний, строгий чоловік, але професіонал свого діла і мудрий радник. Та теперішнього водія – Ченцова Павла Олександровича, доброго, відкритого і надійного чоловіка. Наші сільські голови, котрі кожного дня вирішують всі питання місцевої громади. Бубир Галина Іванівна- людина щирого серця, Довбиш Володимир Іванович- надійний друг і прекрасний керівник. Водолажко Віктор Михайлович- скромний і порядний чоловік. Калініч Олег Ефремович- самий добрий і відвертий чоловік. Компанієць Валентин Михайлович-, спокійний та розсудливий. Любить багато побалакати та довести діло до ума. Маркова Лілія Андріївна- досвідчений, ініціативний сільський голова. Володько Юлія Миколаївна- розумна, добра, щира людина. Образцова Людмила Вікторівна- гарна жінка, толерантна людина. Черватюк Геннадій Іванович – спортсмен, активіст і просто надійний друг. Максимова Валентина Іванівна – вимоглива, принципова і завзята людина.

Чепурний Віктор Михайлович – розумний, добросовісний і вимогливий керівник. Офіцєрова Надія Вікторівна – гарний організатор, добра і щедра людина. Хочу побажати всім їм вдачі і завжди виважено підходити до будь-якої справи. Бо нинішній закон про корупцію і вимоги прокуратури, міліції потребують ретельних, обдуманих дій. Одне, що можу сказати, мені щастить на хороших ,добрих людей. Я надіюсь, що ще багато зустріну порядних людей, з якими буду працювати в районі.

6.Друзі-керівники базових господарств району.

Без постійної підтримки керівників базових господарств в районі неможливо виконувати всі поставлені урядом задачі. Вони завжди допомагають вирішувати всі фінансові питання по забезпеченню безперебійної роботи закладів освіти, охорони здоров'я, культури, функціонування сільських рад та всі проблеми громад. Завдяки їх фінансуванню відкриваються в школах туалети, НВК, проводяться виховні заходи, спортивні змагання, поповнюються бібліотечні фонди, розвивається район. Окремі слова подяки керівникам та депутатам всіх рівнів : Грицишину Ігорю Ярославовичу та Грицишину Руслану Ярославовичу, котрі постійно допомагають всім хто звертається за допомогою. І я зрозумів одне, що чим більше вони віддають, тим більше їм і повертається. З Ігорем та Русланом ми знайомі ще з 2001 року, коли вони привели своїх синів Дмитрія та Владислава до першого класу середньої школи №9 м. Павлограду. Я, як перший вчитель, давав міцні знання учням, заохочував батьків до формування дружного колективу. Ми жили діти та батьки як одна дружня родина. Разом проводили всі свята, разом вчилися жити в країні знань, разом їздили на екскурсії. І завжди сім'ї Грицишиних були взірцем для всіх. Виховані, добрі, ініціативні люди. Скільки вони мені особисто допомогли у вирішенні багатьох питань. Вони мені як рідні брати. Хай їм завжди щастить! Зоренко Володимир Григорович- керівник фермерського господарства «Зоря». Скільки він робить для людей, просто не перелічити всього. Зводяться будинки, побудований торговий комплекс, єдине кафе в районі «Калейдоскоп», для ветеранів війни завжди на 9 Травня – солдатська каша, для селян завжди Вечорниці. Ось такий наш негмонний Зоренко. А Книш Ігор Павлович – це просто душа людина. Допомагає школі, зараз садочку, сільській раді. Проводить турніри по міні-футболу на честь пам'яті батька- Книша Павла Івановича. Гудожник Леонід Васильович- керівник фермерського господарства «МЮД». Це людина – легенда. Його знають всі не тільки в районі, а і в області, в Києві та за межами України. Він завжди на передовій. В школі допомагає харчувати учнів, будує церкву, проводить традиційний конкурс « Міс Аліса». А який сад він заклад. Кожного року купляємо гарні яблука без хімікатів. Хай Вам щастить! І таких керівників багато: Буряк Олександр Миколайович, Хохлов Василій Васильович, Іванов Олександр Григорович, Опанасенко Олександр Іванович, Маловік Сергій Володимирович, Фрідман Євген Борисович. Про кожного з них можна багато писати. Одне скажу всі вони мої товариші і мені легко з ними спілкуватися.

7.Міжнародні друзі.

Коли я ще вчився в школі мені дуже хотілося відвідати всі країни світу, побачити як люди живуть, чим вони відрізняються від нас. І ця мрія здійснилася, коли я працював в Західнодонбаському інституті економіки і управління начальником відділу міжнародних зв'язків у м.Павлограді. Першою країною була Америка, коли я ще вчителював у 9 школі, мені пощастило прийняти участь у проекті «Гармонія» з обміну закладами освіти. Цілий місяць я у складі делегації Дніпропетровської області в листопаді 2001 року знаходився у штаті Флорида місто Талахассі. Ми вивчали досвід освітніх закладів Америки. Це був шок від усього побаченого. Чистота, краса, розмірений уклад життя назавжди залишився в моїй пам'яті. Проживання в афро-американській сім'ї дало мені уяву про американську культури, звичаї та традиції. І як не намагалися сім'я Лютобінго (Джессі, Дівера, Девід) мене дивувати, але дуже хотілося повернутися додому і жити в Україні. Мабуть такий наш менталітет. Де не гарно, а вдома краще. Хай з кредитами, хай з нестабільною обстановкою, але дома. Другою країною була Польща, коли в інституті я виграв грант на участь студентів коледжу в шкільних обмінах. В 2007 році 10 студентів з Польщі проживали в наших родин, а потім ми відвідали Польщу, містечко Любсько. Родини учнів з економічного ліцею з Любсько прекрасно прийняли нас і розселили по родин. Я познайомився з прекрасним поляком Стефаном Чезковським, з яким і до сьогоднішнього дня підтримую гарні стосунки. Це добра, відкрита, талановита людина. На другий рік познайомився в Польщі з Анджеєм Томіаловичем, секретарем міської ради м.Любсько. Він запропонував нам приїхати в спортивний табір «Карате Ояма» на Балтійське море в Дабковиці. І вже третій рік поспіль я набираю спортивну команду з 20 чоловік і ми приїздимо до Польщі для участі в змаганнях. Анджей мій великий друг, надійна людина, яка закохана в свою справу. Він проводить тренування з карате для польських, німецьких та українських спортсменів. Наша делегація з задоволенням вчить бойові прийоми, які потім пригодяться в повсякденному житті. Анджей та його команда тренерів: Арек, Ашка, Петро, Рафал вміло тримають дисципліну в таборі та проводять тренування і виховні заходи. Сам Анджей для нас приклад мужності, спортивної виправки та прекрасного організатора.

Як не згадати мого великого друга волонтера-американця з Корпусу Миру США в Україні Метью Саппа, котрий на протязі двох років з 2007 по 2009 роки працював в Західнодонбаському інституті економіки і управління по проекту «Громадська активність молоді» і вів для студентів факультатив спілкування ділової англійської мови, та спортивну секцію з американського міні-футболу, проводив тренінги зі здорового способу життя. Всі бажаючі студенти охоче відвідували його заняття. З Метом було легко, цікаво і пізнавально. Він залишив яскравий слід в серцях багатьох студентів, викладачів та активної молоді нашого міста Павлограда. Спочатку я заповнив заяву на волонтера-американця і відправив до Корпусу Миру. Потім, коли пройшов відбір по аплікаційним формам, Олег Смічик нам повідомив, що ми виграли у конкурсі і треба приїхати до Києва на прийняття Присяги волонтером-американцем і забрати його до Павлограда. На Присягу поїхала викладач англійської мови Мельнікова Ольга Юріївна, котра була призначена його координатором. А я, як керівник

проекту, повністю відповідав за проживання американця і реалізацію проекту. Мет пройшов курси вивчення російської мови під Києвом, і коли я зустрів його в Дніпропетровську, то ми могли вже трохи розуміти один одного. Перший місяць Мет жив у мене вдома, поки акліматизувався до наших умов проживання. Боже яка відповідальність лежала на мені. Чужа людина в нашому місті. Це і безпека його пересування, і досконале вивчення російської мови для спілкування, наші традиції та культура. Але Мет був наполегливою людиною і досягав поставлених цілей. Ходив на курси вивчення російської мови до репетитора, приймав активну участь у всіх заходах. Він відразу знайшов спільну мову зі студентами. Мет був мені як син, бо я його завжди скрізь опікав. Потім, коли зняли йому однокімнатну квартиру по вулиці Леніна, я провідував його і ми завжди були на зв'язку. У вихідні дні я їду на дачу до себе - і Мет зі мною, допомагав поратися на городі. Садили разом розсаду, збирали врожай. Копали город, збирали на картоплі колорадських жуків, а потім дружно вечеряли та смажили шашлики. Моя мама Люба готувала нам смачні вареники, пиріжки, борщі і Мет з задоволенням пригощався і згадував ці щасливі моменти. Участь у проектах, міжнародний похід по горах Криму, проведення цікавих семінарів, круглих столів дали змогу нам більше подружитися і вивчити американську культуру, традиції і спосіб життя. Пролетіли ці два роки дуже швидко і на згадку залишився прекрасний образ порядного, доброго, спокійного, симпатичного, дружелюбного волонтера-американця з США, штату Огайо з містечка Дейтін. Мету було 25 років (6 жовтня день народження) , він навчався в університеті на політологічному факультет і здобув рівень бакалавра. Для того, щоб продовжити навчання в університеті на 5 курсі, йому треба було заробити гроші на навчання, або відпрацювати два роки у Україні, щоб отримати рекомендацію для подальшого навчання. І Мет зумів пройти через усі труднощі і достойно пропрацювати у нас. Хай тобі щастить Мет Сапп у подальшому житті, а ми згадуємо тебе тільки добрими словами і за все вдячні. Багато чого Метью навчився у нас, та багато чого ми взяли і від нього: розмірений спосіб життя, працьовитість, спокійність, толерантність і головне чесне відношення до будь-якої справи. Я скільки віддав йому своєї душі, часу, що зараз обідно чого він не пише по електронній пошті та не виходить на розмову по скапу. Але всьому свій час і я думаю, що колись ми ще зустрінемося.

Наступним знайомством було на науковій конференції в Кримському гуманітарному університеті з білоруською делегацією, яку очолював Зуев Володимир Миколайович. Одразу ми знайшли спільні інтереси щодо участі в проектах. Прибули до Білорусії в м. Барановичі, ректор Житник Ніна Василівна підписала з ректором університету Кочурко Василієм Івановичем угоду про співпрацю і почалася робота. Участь у конференціях, у міжнародних походах, обмін викладачами для читання лекцій. Володя для мене, як рідний брат. Він розумний, добрий, відкритий, спокійний і головне не посидючий. З ним завжди цікаво і романтично. Сам горить ідеями в душі і запалює вогник іншим. Також Житкевич Галина Яківна -перший проректор Барановичського державного університету, Нікішова Алла В'ячеславівна – проректор з наукової діяльності, Бізюкова Тетяна Тимофіївна – доцент кафедри природничо-гуманітарних

дисциплін, Платоненко Олена Іванівна – декан економічно-правового факультету. Всі вони залишили у моєму серці добрий слід.

В Талліні проживає прекрасна людина Олена Голанд. Вона вміло керує міжнародним відділом університету економіки і управління. Ми заочно спілкуємося з нею по електронній пошті та по скайпу. З нею ми ніколи не бачилися, але щось притягує до цієї людини. Красива мова, добра посмішка, розумна голова і просто гарна людина. Наша мета зустрітися друг з другом завдяки спільним проектам та підписанням угоди про співпрацю. І ми це зробимо, бо для добрих людей кордонів не може бути. Треба просто дуже захотіти.

8.Друзі- сусіди

З сусідами треба жити мирно. Бо це ті люди, котрі можуть прийти на допомогу в будь-яку мить. Нам з сусідами пощастило. Коли жили в районі 55 заводу, по вул. Садовніченко, то весь наш під'їзд був, як одна сім'я. Знали все один про одного, виручали, коли що потрібно було. Такими були у нас Ширман Семен Нахимович та бабуся Тетяна. Дня не було, щоб ми один до одного не забігали, та не допомагали. Вони для нас були, як батьки: мудрі наставники та порадники. Нам було по 25 , а їм уже за 60 років. І ми тягнулися до них, як до рідних людей. Згадую коли вони заходили ввечері до нас на кружечку чаю та просто передихнути, бо ми жили на другому поверсі, а вони - на п'ятому. Тому ми були у них як запасний аеродром для відпочинку. Ми відразу зрозуміли їх, коли самі стали жити в місті на п'ятому поверсі. Гарні сусіди у нас і в місті по вулиці Степового Фронту. Це Свічкарь Світлана Вікторівна та Припиченко Віктор Федорович. Всі свята ми разом, та і в повсякденному житті не забуваємо. Віктор Федорович завжди при зустрічі підтримає і знайде добрі слова. Світлана Вікторівна любить пригощати та запрошувати в гості. На Сосновці по вул. Котовського з сусідами нам теж пощастило. Це Ченцов Петро Михайлович та тітка Ніна. Вони мудрі порадники та розумні люди. Городи наші чистенькі від бур'яну, все засаджено і приємно збирати врожай з цієї щедрої землі. Коли працюєш на городі, то забуваєш про всі проблеми, отримуєш заряд бодрості і насолоди.

9. Наші друзі – куми

Наші куми – це другі батьки, які з відповідальністю відносяться до наших дітей. Для нашої доньки Олени хрещеними батьками стали : Константинов Володя та Осипчук Людмила. Володя – це мій двоюрідний брат, на його очах я виріс і він мені інколи матеріально допомагати, коли я вчився у педагогічному училищі. А з Людмилою ми прийшли разом працювати вчителями в 9 школу і так ми здружилися, що довірили своїх дітей. Людмила Миколаївна добра мама-хрещена нашої доньки, завжди приділяє часу, щоб привітати Олену з днем народження. Наша донечка любить свою хрещену і з великою повагою до неї відноситься. У нашого синочка Владислава хрещеними батьками стали : Алтанець Владислав Іванович та Зазимко Наталя Вікторівна. З Алтанцем Владом ми теж познайомилися в школі, коли він прийшов викладати історію, а з Наталкою познайомились, коли переїхали жити на Хімзавод по вулиці

Садовніченко. Пощастило нашому синові на хрещених батьків, бо вони завжди разом вітають нашого Влада з днями народження, а коли був маленький, то возив вечерю хрещеному батькові. Багато часу ми разом проводили з Алтанцями та Зазимками. Разом святкували, разом вечеряли. Дуже тісні відносини були і завжди довіряли один одному. Просто всьому свій час. З Віталієм Зазимко ми були, як рідні брати. Вісім років, поки жили на хімзаводі ми день у день зустрічалися, разом виховували своїх дітей (різниця між нашими доньками в один місяць). І вони теж стали, як рідні сестри. Зараз, коли приїжджають додому з університетів, то зразу зустрічаються і довгими вечорами спілкуються та розкривають свої таємниці. Я став батьком хрещеним у Філіппова Артема. З Філіпповим Федором ми познайомились в 9 школі, коли він працював учителем з фізичного виховання. Проживали вони тоді в нашому будинку по-сусідству і ми здружилися сім'ями. Федір для мене взірць доброї, чистої душою, порядної людини. Наша дружба з Федором міцна і перевірена роками. Я завжди вітаю свого Артема - хрещеника з днями народження і інколи даю мудрі поради з приводу його виховання. Хай їх хранить Господь! Моя дружина Мариночка стала хрещеною мамою у Ярослава, сина Галуха Віктора Миколайовича та Оксани. Зі школи ми подружилися, коли Віктор Миколайович викладав інформатику. Ось таке коло наших кумів, яких поєднала нас всіх 9 школа. Так воно завжди і буває, коли там де працюєш, або живеш - обираєш собі однодумців, близьких серцю тобі людей. Ми задоволені своїми кумами і надіємося на дружні стосунки до кінця життя.

10. Наші друзі – родичі

Так склалося, що родичів у мене не так і багато, а тим паче друзів – родичів. Рідних братів і сестер у мене не має, тому по лінії моїх батьків є лише двоюрідні та троюрідні родичі. Тісно я завжди спілкувався з двоюрідним братом – Костянтинівим Володимиром. Він на 10 років старший мене і я завжди брав з нього приклад, прислуховувався до його думки. Любив я приїжджати до них в гості на вулицю Полтавську, де завжди тітка Мотрона готувала смачний борщ і давала всякі солодощі. Потім я взяв його хрещеним батьком до своєї доньки. Підтримую гарні стосунки з троюрідним братом Гаркушею Олексієм. Разом вчилися в школі, він був відмінником, і я завжди заздрим йому, що так легко вдається йому граніт науки. Олексій і зараз дуже розумна людина, завжди щось експериментує. Працює заступником начальника участка на шахті, двоє дітей і весь час будується. Постійно займаються вирощуванням розсади, квітів, бо це додатковий заробіток і він ніколи не буде зайвим. Ми і зараз дружимо сім'ями, разом їздили до моря влітку відпочивати. Коли ми буваємо у них в гостях, чи вони у нас, то готові один-одному душу віддати, чимось смачненьким пригостити. Це були родичі по лінії батька Василя. А зараз згадаю родичів по лінії мами Люби. Це сім'я Горбаньових. Дядя Вітала та тітка Надя постійно підтримують родинні стосунки. Коли вони проживала у місті Дніпропетровську в своєму будинку, то я завжди приїжджав до них у гості на вихідні, чи просто так смачненько поїсти, та порадитися. Ця сім'я для мене завжди була взірцем. Гарні стосунки між членами родини, порозуміння, дбайливе ставлення до дітей, велике кохання між дорослими, дали

змогу зберегти сім'ю, виховувати прекрасних синів: Владислава та Станіслава. Затишно мені було у них, і я Надії Веніамінівні завжди довіряв свої секрети. Дружив я і з їхніми синами. Владиславу допомагав вчити уроки, давав поради, а Стаса брав з собою на море в піонерський табір, коли працював вожатим і вихователем. Зараз вони виїхали на постійне проживання до Канади, місто Монріаль. Але ми спілкуємось по інтернету на сайті Однокласники, та по скайпу з родиною Станіслава. І окремою сторінкою моїх родинних відносин це є сім'я Зайченко. Віктор є рідним братом моєї мами Люби по лінії батька Степана. Бабуся Анна Петрівна завжди привітно мене зустрічала. В свій час ми їздили до Москви торгувати продуктами та посудом. Скільки я з собою перевозив знайомих та кумів і завжди ми зупинялися у бабусі Нюри вдома. Вона і нагодує нас і приютить. Ми дуже їй за це вдячні. А коли я вчився в університеті в Москві, то я теж жим у неї. Вона мене вважає улюбленим внуком і завжди коли я їй телефоную, то вона радіє начеб-то маленька дитина. По доброму до мене відносяться і Віктор (син бабусі) і Лариса (дружина Віктора) і їх діти (Сашко, Наталя і Олеса). Згадую як я з армії, коли служив на Уралі, звільнився і відразу поїхав до Москви на весілля Віті і Лариси. Дуже мені було приємно, що другий брак Віктора стане надійною опорою його життєвого шляху. Так воно й вийшло. Лариса Валентинівна працює завідуючою дитячим садочком. Вона досвідчена, розумна людина і мудрий керівник. Виховала двох дітей, видала їх заміж, та стала вже бабусею. Сашка Зайченка я кожного літа брав з собою на море в піонерський табір, коли працював вихователем там. Він виріс на моїх очах. Любила вся сім'я Зайченків приїжджати влітку на Україну на відпочинок. В Москві проживає рідна сестра моєї мами Люби – тітка Шура. Я теж ними спілкуюсь, коли приїжджаю до Москви. У тітки Олександри двоє синів: Карен та Андрій. Хлопці розумні, отримали обидва вищу освіту. Карен женився і уже має свою дитину. Згадую, як Карен допоміг мені здати екзамен з англійської мови в університеті, а потім писав шпори для моїх однокласників. Вивчення іноземної мови я запустив ще зі школи. То я був комсоргом школи і мене відпускав вчитель завжди на засідання комітету школи (а я його чомусь завжди планував, коли були уроки англійської мови), то в педагогічному училищі я закохався у викладачку з англійської мови і вона мені ставила гарні оцінки. А коли довелось вже здавати екзамен в університеті, то я попросив свого брата двоюрідного Карена і він з моєю заліковою книжкою здав екзамен на відмінно. Викладач з англійської мови, коли прийшов на кафедру психології подякувати за такого гарного студента, то був здивований, чому я не навчаюсь на факультеті іноземних мов. Але ж він не знав, що то багаж знань був не мій, а мого брата, котрий з батьком Льовою ще змалку їздив перекладачем з футбольними російськими командами. Зараз спілкуюся з москвичами по телефону, бо поїхати в гості до Москви дуже дорого, але надіюсь, що скоро така нагода випаде. Підтримую родинні стосунки і з племінником моєї тітки Євдокії – Коликом. Він працює водієм на машині «Укрпошти» і розвозить телеграми. Коля і його жінка Люба дуже привітні люди. Вын в свій час коли була жива тітка Дуся багато допомагав їй, і ми так і дружимо і досі. Оце ті мої близькі родичі з якими я підтримую тісні стосунки.

11. Друзі – учні

Як вчитель я зробив багато випусків початкової ланки у школі. Близько трьох сотень учнів навчив читати, писати, логічно мислити, розв'язувати приклади і задачі, виховав як особистість. І зараз радіє серце коли мої учні стають висококваліфікованими спеціалістами, заводять свої сім'ї, народжують діточок. Але серед всіх моїх вихованців хотілося б згадати тих, хто не забуває нас перших вчителів, завжди приходять в гості, підтримують у скрутну хвилину, діляться своїми успіхами. Це перший мій занковський випуск 11-ж класу. З початкової ланки я передав їх у 5-му класі своїй дружині, Марині Володимирівні, яка з ними була поруч всі довгі сім років. Мабуть це наш сімейний клас, бо вкладено стільки в них душі. І окремими словами подяки хотілось би згадати: Скибу Андрія, Кізенко Стаса, Рязанова Дмитра, Панченко Дмитра, Шейко Аню, Олійника Сергія, Ішук Катерину, Анісімова Сергія, Ліхачова Сергія, Гросова Дмитрія, Лебідь Дмитра, Чашкіна Глеба, Крят Антона, Карпенко Олександра і Мішу Абрамову Ірину та інших, котрі завжди поруч з нами. На всі свята вони приходять до нас додому, щоб поділитися своїми успіхами та новинами. І ми з ними поруч молодіємо, отримуємо позитивну енергію. І головне знаємо і бачимо, що плоди нашої кропіткої праці не пройшли даремно, що вони зростають в серцях наших учнів. Хай їм завжди щастить. А мої нинішні десятикласники, котрі не забувають завітати на старий Новий рік, і попросити в нашій хаті, щоб на весь рік було добро і щастя. Це Шиман Ярослав, Бойков Владислав, Константинов Владислав, Колесник Данило та інші. Хай їм теж завжди щастить, а інші наші учні залучаються до добрих справ!

12. Друзі - батьки учнів

Звичайно ж чому у нас такі гарні учні, а тому що прекрасні батьки їх виховують. Я з першого класу на батьківських зборах дав усім батькам зрозуміти, що будемо жити разом чотири роки, як одна дружна сім'я. В навчальному процесі разом навчаємося, у всіх виховних заходах приймаємо активну участь. І тоді, коли учні бачать, що ми скрізь разом, буде толк. На весь рік були розписані заходи, кожного місяця ми збиралися. Вересень – в лісі початок року, жовтень – свято осені, листопад – свято твого імені, грудень – свято Нового року, січень – свято для птахів (у парку розвішуємо годувальні), лютий – свято майбутніх захисників Вітчизни, березень – свято жінок, квітень – свято родини, травень – у лісі підводимо підсумки навчального року. А скільки екскурсій кожного місяця. Для батьків завжди працювала літературна вітальня, де Ірина Василівна Черкашина проводила різні навчальні заходи для батьків. І як тут не згадати найактивніших батьків, котрі і зараз з нами підтримують дружні стосунки. Це Валентина Іллівна Шейко, Тетяна Вільгельмівна Гросова, Наталля Рязанова, Олена Миколаївна Олійник (наша голова батьківського комітету) та її чоловік Володя, Надія Панченко, а наш улюбленець Олександр Миколайович Скиба і Ряпасова Олена, Олександр і Любов Анісімови, Галина Ішук, Сергій Петрович Ліхачов з дружиною Оленою, Лебідь Діана Борисівна та її чоловік Олександр, Оксана та Олександр Чашкіни, Любов Петрівна та Григорій Петрович Карпенко і інші, котрі впевнено йдуть по життю і ведуть за собою своїх уже дорослих дітей. Хай і Вам щастить!

13. Друзі по участі у проектах

Доля мені подарувала нагоду бути учасником багатьох проектів. Всі проекти підтримуються завдяки міжнародним фондам, які фінансово забезпечують їх реалізацію. Чи зміг би я за свої власні кошти побувати в Америці, Німеччині, Латвії, Польщі, Білорусії? Звичайно, що може і ні, а тут випала така нагода. Яка вигода фондам? Перш за все це обмін досвідом, вивчення культури, традицій, мови інших країн, укладання договорів про співпрацю з різних напрямків, а саме мабуть головне це підтримання дружніх стосунків на все життя. Участь у проекті «Гармонія» в 2001 році з обміну досвідом закладів освіти Америки, штат Флорида, містечко Талахассі і України дав змогу познайомитися з гарними людьми з США Джессі Лютебінго і делегацією з Дніпропетровської області Україна це Шаботіною Світланою Юрїівною. Прекрасна, добра жінка, мудрий директор школи, ініціатор багатьох справ, організатор різних заходів. Світлана після закінчення нашого проекту організувала благодійну організацію «Дивосвіт» для участі всіх нас у подальшій роботі. Головне в цій людині приходить на допомогу людям у будь-який час, віддавати часточку своєї душі. Такими друзями я дорожу і готовий бути завжди поруч. Наступним була участь у проекті СУМ (спілки української молоді) в Україні ї зустріч з чудовою людиною Нельою Лавриненко. Неля це божий дар, яка своїм серцем готова зігріти всіх добрих людей. Скільки вона знає і вміє. Її життєвий досвід немає кордонів. З її допомоги ми написали та виграли грант « Здоров'я – це модно» при підтримці американського фонду сприяння демократії (NED) і успішно його реалізували в стінах Західнодонбаського інституту і управління для учнівської, студентської та працюючої молоді міста Павлограда. Неля Лавриненко згуртувала громадські організації України і запропонувала низку учбових семінарів, для того щоб активізувати роботу громад. Знайомство в Чернігові зі Світланою Жуковою стало переворотом в моєму серці. Ділова жінка, мудра людина, професіонал своєї справи. А коли ми побували у неї в м. Прилуки, то самі усьому переконались, що слова не розходяться з ділом. А Власенко Іларіон це активний,перспективний молодий керівник громадської організаціх з Павлограду. Живимо в одному місті і не зналися. А тепер ми друзі і постійна підтримка один одному. Знайомство з Пугас Людмилою Миколаївною з м. Києва дало мені змогу переглянути своє життя з іншого боку. Красива, добра, ніжна і талановита людина показала, як можна долати всі труднощі і завжди бути на висоті. І ось вже понад шести років ми збираємося разом, обмінюємося досвідом і вчимося правильно працювати з громадами. Хай більше буде таких талановитих людей!

14. Просто надійні друзі

Як гарно, коли поруч завжди надійні друзі. І чомусь так трапляється, що кращі друзі це просто люди, які зустрілися на твоєму шляху. Прекрасна людина Андрій Багрій, який був у мене водієм, коли я працював начальником відділу освіти. Простий, скромний, виважений, роботящий, добрий чоловік. Завжди допоможе, тримає язика за зубами, лишнього нічого не скаже. А коли я звільнився з цієї посади і Андрій теж пішов. Я допоміг йому влаштуватися водієм на підприємство «Павлоградзернопродукт». І досі ми з ним спілкуємося і допомагаємо один одному. Чудові люди зустрілися на моєму життєвому шляху

це Жила Ваня та його дружина Наталя. Наталя допомагала доглядати за моєю тіткою більше трьох років, а Ваня завжди допомагав по господарським справам. І просто приємно з ними бути поруч, бо завжди дадуть розумну пораду. І навіть різниця в роках не заважає нам бути разом. Це люди, які пройшли серйозні життєві випробування і не цураються допомагати безкорисно людям. Дай Бог їм здоров'я та любові один до одного. Гарні дружні стосунки з сім'єю Стукани: Сергій, Наталя та їх діти. Це скромні, порядні люди, котрі завжди допоможуть і дадуть добру пораду. Ми вітаємо один одного з днями народження і просто зустрічаємось за чашечкою смачного чаю. А які прекрасні люди з Києва: Микола та Кавун Ольга Петрівна. Завжди приймають мене як рідного і допоможуть в будь-яку мить. Чудова людина і надійний мій товариш Тіхонов Євгеній. Добрий, відкритий, розумний чоловік. Спілкування з ним приносить одне задоволення. Зараз він працює в облгазі і завжди любить, коли я приїжджаю до нього в гості, щоб причастити смачною кавою. Я дорожу нашою дружбаю. Як не сказати добрі слова про Скрипника Олега. У нього свій цікавий стиль життя. Я багато чому в нього вчусь. Олег це море позитиву і безкорисття. І цей список можна продовжувати, бо таких друзів надійних у мене дуже багато. Головне, що у будь-яку хвилину вони завжди мене підтримають і допоможуть. Я просто щаслива людина, бо багатий на друзів!

Сліди добрих справ

Життя прожити-не поле перейти. Кожна людина повинна після себе залишати слід добрих справ. Проаналізувавши свій прожитий шлях, можу з гордістю повідомити, про ті корисні справи, які я вже встиг залишити після себе. Ще в юнацькі роки я був комсоргом школи. Вивів школу у п'ятірку кращих шкіл міста. Активна життєва позиція, ленінські заліки, тимурівський рух, звіти комсомольців на зборах, пропагандистські заходи все це було основою моєї непосидючої роботи, як секретаря комітету комсомолу школи. Коли я вступив до педагогічного училища мене спочатку обрали старостою групи, а потім головою старостату шкільного відділення. І знову я на передовій: запропонував дошку пошани кращих учнів училища, рейди по перевірці якісного харчування в столовій та наведення порядку в гуртожитку, створення агітбригади, випуск своєї газети, рейтинги оцінки роботи груп. Все це сприяло кращому мікроклімату в учбових групах та якісному навчанню в педагогічному училищі. Далі в рядах Радянської Армії обрали мене секретарем бюро ВЛКСМ роти, потім батальйону. І тут я повів боротьбу з не уставними відношеннями. Запропонував постійні інструктажі при виїзді на учбові заняття, видачу сухих пайків солдатам, котрі виїжджають на навчання; випуск бойових листівок; проведення гарячої води в казармах; впровадження вечорів-вшанування кращих солдат та офіцерів. І все це я висвітлював у місцевій газеті гарнізону «Зірка» та обласній газеті «Червоний боець», яку всі солдати з нетерпінням чекали. Бо там я завжди розповідав про нагальні проблеми солдат та покращення їх життя. За мою активну роботу прийняли мене в армії кандидатом в члени КПРС. Прийшовши на роботу до школи вчителем, я запропонував відкрити класи з

розвиваючим навчанням по російській системі видатного вченого Л.В. Занкова. Спасибі, що мене підтримала директор школи Соловйова Тетяна Іванівна і весь педагогічний колектив. Вчителі, котрі стали працювати в цих класах, пройшли курси перепідготовки в занковському центрі в Москві, завезли з типографії підручники і почали навчати діточок молодших класів за новою, передовою програмою розвиваючого навчання. Відрізнялась ця програма розвиваючого навчання від традиційної тим, що вчили учнів логічно мислити, креативно підходити до вирішення завдань, шукати декілька варіантів відповідей, мати свою особисту думку. Діти з задоволенням навчалися в цих класах і зараз уже є певні результати. Завжди згуртовував педагогічний колектив і проводили цікаві поздоровлення від чоловічого колективу нашим жінкам – вчителям та техпрацівникам в честь 8-Березня. І досі всі згадують ці вечори. Коли став начальником відділу освіти провів до Дня вчителя в театрі Б.Захави шанування кращих вчителів району, яке запам'яталось надовго. Запропонував нові напрямки роботи шкіл: школа-родина, школа міжнародної співпраці, школи правового та естетичного виховання. Працюючі в Західнодонбаському інституті економіки і управління (ЗПІСУ) завідуючим відділом міжнародних зв'язків зумів вивести ВУЗ на міжнародний рівень і запропонував разом з першим проректором підписати ректору інституту договори про співпрацю з такими вузами як: Барановичський університет (Білорусь), Балтійською міжнародною Академією (Латвія), Зеленогурським університетом (Польща), Московським університетом землеустрою (Росія), аграрний університет (Германія). Залучив з Корпусу Миру волонтера-американця, Метью Саппа, котрий на протязі двох років працював в інституті. Успішно реалізував проекти обміном студентів (Польща-Україна), міжнародний похід по горах Криму, грант «Здоров'я – це модно» при підтримці міжнародного фонду NED. Рейтинг інституту зразу піднявся і студенти з задоволенням поступали на навчання, бо бачили конкретні результати і перспективи розвитку вузу. Працюючі на посаді заступника голови райдержадміністрації з соціальних питань згуртував керівників соціальної сфери і вивів на 1 місце в районі по показникам. На посаді заступника голови районної ради ввів рейтинг оцінки роботи сільських рад та депутатського корпусу, що зразу значно покращило їх роботу; активізував роботу громадських організацій. Хай це маленькі справи, але це все від чистого серця! В особистому житті виховав двох прекрасних дітей, турботливий чоловік своєї дружини, гарний син. І на далі буду жити для людей, бо по переду ще багато добрих і конкретних справ!

Мій рідний Павлоград

Свою батьківщиною я вважаю не те місце, де я народився, а там де я виріс і провів все своє життя. Це мій рідний Павлоград. Це містечко дуже славетне.

Знаходиться це містечко в Україні у Дніпропетровській області і відноситься до центральних областей України. В 1779 році в трикутнику між річками Гніздкою, Вовчою й Кочергою біля слободи Луганської був споруджений шанець, і цим шанцем таі річками утворилася загороджена місцевість – град,

що була названа Павлоградом. В 1734 році Павлоград дістав статус міста й став центром Катеринославського намісництва.

Неповторний вид міста створюють і його архітектурні пам'ятники. У Павлограді збереглося декілька будівель у стилі модерн кінця ХІХ – початку ХХ століть. Це приміщення колишніх Міської Управи, жіночої гімназії, дворянських Зборів, магазину «Пасаж», гімназичної церкви та графського театру. Справжньою прикрасою міста є збудовані в 1896-1899 роках православний храм Нерукотворного Спаса та Церква Успіння. Береже місто і своє історичне героїчне минуле та сьогодення. Серед сучасних пам'ятників треба відмітити Алею Слави, меморіальні комплекси на Братському цвинтарі та у мікрорайоні імені 18 Вересня, пам'ятники В.І.Леніну на соборній площі, воїнам-афганцям на проспекті Шахтобудівників, Ж.Я. Котіну на вулиці Дніпровській, ліквідаторам

Географічне розташування міста на заході Донецького вугільного басейну дає підстави називати його столицею Західного Донбасу. Місто розташоване на перехресті автомобільних та залізничних шляхів міжнародного та національного значення. Родючі чорноземи та сприятливі кліматичні умови забезпечують стабільні високі врожаї сільськогосподарських культур. З економічної точки зору місто Павлоград є індустріальним, з перевагою машинобудування та обробки металів.

Павлоград є регіональним освітнім центром. Тут працює Західнодонбаський інститут економіки та управління, медичне училище, технікум Дніпропетровського національного гірничого університету, 25 загальноосвітніх шкіл. Працює централізована бібліотечна система (2 міські бібліотеки і 5 філій), історико-краєзнавчий музей, 3 школи естетичного виховання, 5 клубних установ, театр ім. Б.Е.Захави, 4 дитячо-юнацьких спортивних шкіл, 5 стадіонів, 46 спортивних залів.

Промисловість міста. Підприємства: ВАТ « Павлоградвугілля», Павлоградський хімічний завод, механічний завод, ВАТ « Павлоградхіммаш», завод технологічного обладнання, ТОВ « Молочний дім», ВАТ « Завод Палмаш», ТОВ « Меблевий комбінат».

В Павлоградському районі є багато місць для відпочинку. Так майже в кожному селі ви можете знайти затишний куток в лісі на березі річки. Площа зелених насаджень Павлограду налічує 319 га. В місті можна відпочити в одному з 5 парків, що займають 56 га від загальної площі насаджень.

В Павлограді я виріс в районі Соснівка по вул.Котовського. Затишне місце, екологічно чистий район, який віддалений від центру, люди вирощують на огородах сільськогосподарську продукцію. Потім, коли одружився, переїхали жити у мікрорайон 18 Вересня на вул. Садовніченко. Дуже подобався нам цей район, добрі привітливі люди, дружні у домі сусіди попалися нам, гарне подвір'я. Завжди у нашій однокімнатній квартирі було багато гостей. І наступним місцем проживання став центр міста вул.Степового Фронту. Все тут поруч: і робота, і школа, і садочок, а саме головне - всі свята, котрі проходять у центрі міста, то ми завжди на них присутні, бо не треба спішити на автобус, або думати чим потім добиратися.

Тут народилися мої діти, тут поховані мої батьки, тут пройшло моє дитинство, тут я знайшов багато друзів. В Павлограді всі мене знають і мені спокійно та затишно тут живеться.

Яке це щастя, коли людина любить те місце, де живе. А я є патріотом свого рідного міста – Павлограда!

Мій рідний Павлоград!

Наше місто красиве, чудове та рідне
Великої шани здавна воно гідне.
Коли вгледів простори зелені Хижняк
Заснував наше місто на ім'я Павлоград.
Наші церкви блищать сяйвом чарівним
Зрівняння з красою нема більше рівних.
Природні легені – наш парк і ліси,
Там квіти ростуть неземної краси.
Обгинають простори блакитні дві стрічки
Самара і Вовча – знамениті ці річки.
Славетний музей і школи юнацтва
Багаті на спорт і духовні багатства.
І пишні свята проходять цікаво,
Відбиток лишають у серці яскравий.
Промисловості нашій особлива повага –
Шахтарі добувають вугілля нам радо.
Не цураються люди важкої роботи
Будують будівлі, заводи, дороги...
Ми люди гостинні, вам будемо раді
І чекаємо всіх у нас- в Павлограді!!!

Студентка Західнодонбаського
інституту економіки і управління,
Лохматова Анна

Мій погляд на світ

У цьому розділі хочу висловити своє ставлення до соціуму, де ми живемо; політиці; катаклізм, що відбуваються щодня; спорту та тим поглядам, які я помітив за все своє життя.

На кожному етапі мого життя погляди світ змінювалися. У дитинстві мені все уявлялося у райдужному кольорі, що я живу в казковій країні, де правлять світом добро і зло. З честю та гідністю носив звання жовтеня та піонера. Мріяв про багато професій, про особистий замок і круту машину. Дитячий погляд на світ завжди добрий, чистий та відкритий. У мене було багато іграшок та друзів.

У юному віці почали змінюватися цінності та погляди. Я виховувався з прикладу знаменитих людей: Павлик Морозов, Зоя Космодем'янська, вождь пролетаріату Володимир Ілліч Ленін, Юрій Гагарін, Микола Островський. Я пишався тим, що названий на честь першого космонавта Юрія Гагаріна. Вступив до лав комсомолу і з честю носив значок на грудях. Був активістом усіх справ та починань, очолював комсомольську організацію школи. Моєю заповітною мрією було стати учителем. Я постійно вірив людям, жив очікуваннями кожного дня. Завжди допомагав по дому батькам, працював на городі. Завжди чекав на збирання врожаю редиски, щоб її вирвати, а потім, коли батьки її продадуть на ринку в Москві, отримати подаруночок. На політінформаціях у школі нам завжди розповідали, як живуть капіталісти, що там діти вмирають із голоду, люди ведуть злиденне життя. І мені завжди хотілося їм хоч чимось допомогти. Я пишався, що живу в СРСР, що 15 дружніх Республік живуть як одна сім'я. Знав напам'ять Гімн країни, всі піонерські пісні і з почуттям патріотизму завжди виконував їх. Співав у шкільному хорі, був провідним агітбригадою. Очолював тимурівський загін.

У студентські роки мешкав ідеєю будівництва нового товариства «Комунізму». Вірив у розбудову Президента СРСР Михайла Горбачова. Активно виступав на зборах, допомагав відстаючим у навчанні. Серйозно займався самовдосконаленням себе як особистості. Їздив улітку до трудових таборів. Проходив практику у заміських піонерських таборах. Займався у спортивних секціях, вів здоровий спосіб життя.

У зрілому віці, коли організм і особистість сформувалися, розвіялися райдужні ідеї, почав працювати на державу. Думав, що чесною працею, працюючи на державу, можна заробити на життя та виростити дітей. Але все вийшло на оборот. Я і дружина обидва вчителі, жили від зарплати до зарплати, залазили в кредити, оскільки грошей не вистачало на проживання, багато в чому собі відмовляли, оскільки ціни на все зростали вгору, а зарплата залишалася на колишньому рівні і поступово розуміли, що це рутинна, яка всмоктує тебе і вибратися з неї поки що немає можливості. Відкрити свою справу думали, але не було стартового капіталу, а брати великі кредити, не було можливості чим їх погашати. Ось так і діти виросли, а ми намагаємося міцно стати на ноги. Одне дякую, що держава оцінила нашу вчительську працю і в порядку черги дала нам трикімнатну квартиру.

Але ми не сумуємо, продовжуємо чесно працювати на державу, забезпечувати дітей та організовувати собі літній відпочинок. Головне, що наша родина дружна, діти розуміють нас і живемо за достатком. Кохання одне до одного, взаєморозуміння та почуття обов'язку допомагають нам долати всі труднощі та вирішувати всі проблеми. Девіз нашої сім'ї: "Один за всіх і всі за одного!"

Витяги з особистого щоденника спостережень

14.03.2012 р. – середа

Взяв участь у обласній Асоціації органів місцевого самоврядування. Зустрівся зі своєю однією групою з педагогічного училища Оленою Тертишною (Мандрик), першим заступником голови Державного Фонду сприяння місцевому самоврядуванню в Україні, депутата обласної ради VI скликання. Від Олени дізнався, що Сашко Лінкевич – заступник мера м. Славутич.

15.03.2012 р. – четвер

Взяв участь у семінарі «Перспективи скорочення викидів парникових газів та використання відновлюваних джерел енергії в бюджетному секторі» за сприяння фонду Східна Європа (USAID) та Інститутом енергозбереження енергоменеджменту НТУУ « КПІ» в рамках проекту « Чиста енергія: партнерство для майбутнього Дніпропетровщини» у партнерстві з обласною радою і обласною адміністрацією за підтримки Агенства США з міжнародного розвитку компанії ДТЕК.

16.03.2012 р. – п'ятниця

Взяв участь у відкритті інтелектуальної гри «Що? Де? Коли?» у районі. На базі Юр'ївської школи зібралося 10 команд з усіх шкіл району по 6 учасників у кожній команді. Поки що у I відбірному турі лідирує команда Чаплинської середньої школи. Попереду ще два тури і команда, яка перемогла, поїде в травні місяці на обласні змагання. Пройшла оперативна нарада із сільськими та селищними головами. Були порушені дуже важливі питання життєдіяльності району: декларування доходів громадян; протипожежні заходи на територіях сільських рад; вулично-шляхове забезпечення; норми якісного харчування та підвищення вартості харчування у дошкільних закладах району; створення статутів та реєстрацій цих ДНЗ (дозвільних документів); підсумки «Українських Вечірниць 2012» у районі. Кращі: Новоіванівка, Чорнявщина, Олександрівка (Сергіївка); участь громад у Всеукраїнському конкурсі проектів органів місцевого самоврядування; визначні знакові події у 2011 році на територіях сільських та селищних рад; підведення підсумків роботи за I квартал 2012 р. між сільськими радами Краща Жемчужненська сільська рада, голова Бубір Галина Іванівна. Налагодили випуск інформаційного бюлетеня «Наша Юр'ївщина»

18.03.2012 р. – неділя

Сиджу на посту. Тиждень 3-й Великого посту, Хрестопоклонний. Ікони Божої Матері "Виховання". Допомагає мені витримати піст і уникнути спокус Божа сила і те, що в неділю ходжу до церкви на сповідь і причащаюся. Прийняв маслособорування (коли прощаються ті гріхи, які й сам не знаєш і не називаєш). Сьогодні отець Валентин своєю проповіддю вселив ще більше віри, що треба очищатися від гріхів душевно та фізично. Хочу мати чисті помисли та відчувати радість від життя. Потрібно мені позбутися злості, ненависті, зневіри, лінивства, засудження, самолюбства, заздрості, гніву, смакоти, марнослів'я. Сподіваюся витримати всю посаду і 15 квітня радісно зустріти Великдень. А найголовніше хочу, щоб відчинилися дверцята до мого серця для Бога і щоб Господь і Мати Божа змогли мене вести за життя. Хоча гріх мені скаржитися (руки, ноги є, голова на місці) та й ангел-хранитель мені допомагає. Після служби у церкві з'явився приплив сил. Я сьогодні встиг багато корисного зробити.

19.03.2012 р. – понеділок

Звичайний робочий день. З ранку завіз запит райради а архів Павлоградського району про надання інформації про засновників газети «Рідний край». Займався з юристом відповідями громадян, які були на особистому прийомі. Перевіряв роботу ДЮСШ із матеріально-технічного забезпечення. З'їздив до Варварівської середньої школи на тренування з волейболу та перевіряв проведення заняття. Займався підготовкою випуску інформаційного бюлетеня. Вдома на мене чекали кохана дружина Мариночка, синуля Владик, який ще хворіє і на смачну пісню вечерю: грибний суп і смажену капусту. Здзвонився з донечкою, дізнався, що в неї все добре і міцно заснув у улюбленій ліжку.

20.03.2012 р. – вівторок

Прокинувся, подякував Господу за новий день і взявся за читання книги Бодо Шефер і почав читати, роблячи нотатки, вдосконалюючи себе. Закон №1 – навчитися швидко приймати рішення (тренувати «м'яз рішучості»). Усі дрібні рішення приймаються протягом 30 секунд. Люди вивчають меню в ресторані 15 хвилин, а зрештою замовляють лише спагетті. Закон №2 – Постійно вчитися та зростати (ПВІР). День мій пройшов вдало, радісно і був сповнений багатьма яскравими подіями. Екстрасенс Хаял надіслав корисну інформацію електронною поштою, яку вважав із моєї фотографії, яку я йому вислав. Взяв участь у роботі районної колегії адміністрації. Весь день дарував людям компліменти та гарний настрій. Продовжую читати книгу "Закони переможців". Закон №3 – Свідомо підходьте до кожного прожитого дня. Насолоджуйтесь кожною миттю. Сьогоднішній день буде таким, яким я зроблю його для себе. У кожному прожитому дні бачити свій шанс та використати його. Закон № 4 – Зосередьтеся на діяльності, яка приносить дохід. (ДПД). Закон № 5 – Стати особистістю. Особистістю можна стати лише в процесі наполегливої праці. Шість перешкод на шляху успіху. 1. Сумнів (Гете «багато хто хоче кимось бути, і лише одиниці хочуть кимось стати»). 2. Невігластво (т відкрити розум для сприйняття нового). 3. Марносластво (занадто багато почестей очікуємо від оточуючих). 4. Страх. 5. Сумніви. Порівнюємо себе з іншими замість того, щоб оцінити свої власні сильні сторони. 6. Почуття провини.

21.03.2012 р. – середа

Прокинувся щасливою людиною. Помолився і попросив у Господа сил та благословення на сьогодні. Продовжив читання книги. **Закон № 6** – Візьми та зроби. Сократ сказав: «Я називаю лінивою людиною, яка здатна на більше». День пройшов насичено та з користю справи. З'їздив на Соснівку на дачу і витяг з льоху картоплю на посадку (17 вёдер), посадив 3 грядки редиски. Після розумової праці попрацював фізично. На свіжому повітрі з'явився новий приплив сил. І взагалі земля-матінка завжди з вдячністю мене зустрічає. Приїхала донечка Оленка з академії.

22.03.2012 р. – четвер

Легко прокинувся, шанував закони переможців. **Закон № 7** – Виховайте у собі правильне ставлення до стресу. Відправив заявку до облради на участь у II обласній спартакіаді депутатів усіх рівнів з волейболу, міні-футболу, шашок, шахів, більярду та настільного тенісу. Отримую листи-відповіді щодо пошуків біологічної матері про перебування та місцезнаходження мене у дитячому будинку №1 з державного архіву Київської області, з головного управління юстиції, відділу освіти, управління охорони здоров'я. Сьогодні надіслав рекомендований лист до СБУ. Продовжую постувати і очищатися духовно та фізично. Вдома все спокійно. Синуля Владислав одужує, тільки кашель є. Готуватись у неділю поїхати до Ялти на збори з футболу. Подякував Господу Богу за минулий день, подивився новини і ліг спати.

23.03.2012 р. – п'ятниця

Прокинувся, помолився, прочитав **Закон № 8** – Вчись долати труднощі. Авраам Лінкольн говорив "Неможливо допомогти людині, роблячи за неї те, що вона повинна і може зробити сама". Прибув працювати. Склав порядок денний на оперативну нараду із сільськими головами. Вичитав змонтований інформаційний бюлетень. Залучив відділи освіти та охорони здоров'я до написання проектів. На дачі налагодив полив. Попалював редиску, погодував собачку Жужжу та кішечку Мурку.

25.03.2012 р. – неділя

Вихідний день до обіду присвятив сім'ї. Допоміг по господарству дружині, поспілкувався із дочкою. А о 12-00 поїхав до Дніпра на зустріч із однокласниками з педагогічного училища. Дівчата все не змінилися ні зовні, ні в своїх звичках. Звичайно всі ми змужніли, побільшали, більше зморшок побільшало, але в душі ми все-таки залишилися всі молоді. І так:

1. Кисенко Віталій живе у Синельниковому, працює директором елеватора у Васильківському районі. Після педучилища був у Армії, потім два роки працював учителем фізкультури у ПТУ). Одружений з Оленою Решетняк, нашою однокласницею, дочкою 12 років.

2. Решетняк Олена – живе у Синельниковому, вийшла заміж за нашого однокласника Віталія Кисенка, дочекавшись його з Армії (вони останні два роки навчання у педучилищі зустрічалися). Мешкала на Ігрени з мамою. Донечка 12 років. Довгий час сиділа вдома, а ось уже 6 років працює у СШ №3 вчителем початкових класів, закінчує Криворізький педагогічний університет. Життя вдалося, щасливе в шлюбі. Поки сиділи в ресторані та спілкувалися, було видно їхню пошану один до одного та розуміння. Великий будинок у

Синельниковому біля військкомату. Олена була старостою нашої групи і залишилася такою ж активною і цікавою жінкою.

3. Настенко Майя (бджілка) – живе у Дніпропетровську, працює у школі вчителем початкових класів. Одружена, чоловік працює на заводі, синові 21 рік-військовий. Багато в сімейному житті пережила труднощів, доки не стали окремо жити у своїй квартирі.

4. Єрошкіна Оленка – гарна та життєрадісна дівчина. Готувалася до нас на зустріч і тому вся як «лялечка» виглядає. Працює 23 роки учителем початкових класів у школі на Кличку м. Дніпропетровська. У їхньому районному відділі освіти зараз зав.районо Шаботіна Світлана Юріївна, з якою ми були в Америці з обміну досвідом. У Олені гарна доросла дочка, яка нещодавно вийшла заміж. У Олені другий шлюб і вона теж нещодавно вийшла заміж. Чоловік бізнесмен забезпечена сім'я. Олена залишила яскраві враження про зустріч.

5. Бурлаєнко Ольга – живе у Дніпропетровську, працює вчителем початкових класів. Довгий час (9 років) працювала у фірмі реелтером. Але зрозуміла, що це не її і назад повернулася до школи. Одружена, є син. Була у Швейцарії з обміну досвідом і багато цікавого розповіла. Белухина Марина – красива жінщина, живєт в Кривом Рогу. Роботала 3 года учителем начальных классов, была дома, а сейчас работает менеджером по персоналу в отделе культуры. Воспитывает дочь. Осталась всё такой-же «почемучкой», так как всё её интересует до малейших подробностей.

6. Лавриненко Юлія – живе у сел. Шахтне Синельниківського району, ніде не працювала, сидить удома. Виховувала дочку, зараз онучку. Вона єдина бабуся вже серед нас. Ось за неї ми й підняли тост у ресторані «Шошари»

Коли всі зібралися, ми сфотографувалися і багато чого одне про одного дізналися. Жаль тільки, що не було з нами Петровича Оксани, яка організовувала зустріч, але спонтанно теж не погано вийшло. У кого вдалася доля, а хтось просто тече за течією. Кожен коваль свого щастя. Роз'їхалися всі і домовилися зібратися через 5 років на 30-річчя закінчення нашого випуску (1987 – 2017 роки).

29.03.2012 р. – четвер

Прокинувся рано, отже, виспався. Почитав книгу "Закони переможця". Закон №9 – Не вигадуйте колесо заново. Потрібно користуватися чужим досвідом. Виробляйте звички. Закон № 10 - Створіть імпульс руху. Щодня почати бігати підтюпцем. Імпульс починається з дисципліни. Закон №11 - Мрійте і втілюйте свої мрії в життя! Чим більше ми мріємо, тим сильнішим стаємо. Закон №12 – Подбайте про своє здоров'я! Життя має приносити задоволення. 1. Їсти менше і повільніше (ретельно пережовувати їжу). Більше фруктів та овочів. Найчастіше їсти (натуральні продукти). 2. Більше пити води. 3. Більше рухатись. Біг! Біг повинен приносити радість. 4. Домовитися про повне обстеження у лікаря. 5. Регулярно відпочивати. Закон 13 - Не бійтеся критики! Закон №14 - Виконуйте роботу на 110 відсотків.

04.04.2012 р. – середа.

День мого народження! Щасливий знаковий день – чотири четвірки (04.04. – і мені 44 роки). А якщо скласти дві четвірки разом, то вийде число 8, знак нескінченності. Значить жити мені ще довго і наполегливо працювати на благо

процвітання України та Юр'ївського району. Прокинувся рано о 5.05 ранку (мабуть я в цей час народився). З 7-00 ранку розпочалися привітання. Перша привітала кохана дружина Мариночка, потім донечка Оленка вимовила зворушливу промову і сина Владислав теж привітав і поцілував. А більшого щастя напевно і не потрібно, коли найближчі люди про тебе не забули. Як ніколи багато дзвінків отримав від близьких мені людей: Шаповал О.М., Матякіна Наташа, Анісімова Любаша, Болдирєва Лариса, Трофимук С.В., Шаповал О.М., Батраченко Н.П., Стукан Наташа, Якимець Світла, Алтанець Влад, Куліш Н.В., Тімонін Т.С., Скиба Андрюха, Кравченко Лариса, Третяк Рома, Кісенко Віталік, Черватюк Гена, Тишкін Олексій Миколайович, Шума Н.Б., Тимченко А.В., Гордієнко Костянтин Михайлович, Оля НВА, Свинцова С.П., Шейко В.І. та Анечка, Гоцій В.В., Жукова Світлана, Васильєва В.А., Світлик Л.А., Олійник Серьожко, Образцова Л.В., Осташко Мирослава, Тихонов Євген, Беньковичі Наташа та Женя.

Надіслали СМС: Лихачов Ігор, Самсоненко Наташа, Тишкін О.М., Стукан Сергій, Довгопол Світла, Матякіна Ната, Дельтабанк, GOLD-KLUB.

Особисто привітали у районній раді: Бубир Г.І. – голова Жемчужнянської сільської ради, Довбиш В.І. - Голова Юр'ївської селищної ради, Маркова Л.А. – голова Чернявщинської сільської ради, Водолажко В.М. - Голова Олексіївської сільради, Чепурний В.М. - Голова Варварівської сільради, Компанієць В.М. - Голова Преображенської сільради, Бакай Л.А. - Завуч ПТУ-81, Чорна І.Т. – начальник відділу земельних ресурсів, Грицишин Р.Я. – депутат райради, Грицишин І.Я. – депутат облради, Кучеренко О.М. – юрист ТОВ «Павлоградзернопродукт», Книш І.П. – директор ТОВ «Агросвітло», Біла О.В. - Начальник відділу освіти, Скриль Н.В. – директор центру зайнятості, Карпенко О.О. – начальник відділу культури, Болдирєва Л.А. - Начальник управління соціального захисту, Василенко Є.А. - Начальник ЦСССМ, Стаценко Є.В. – начальник служби сім'ї та молоді, Поляков Володимир Вікторович – голова районної державної адміністрації, Орехов В.П. - Директор ПТУ-81, Курбатова О.В. - Завуч ПТУ - 81, Скляр Н.О. - Начальник податкової інспекції, Шаповал О.М. – перший заступник голови райдержадміністрації Куліш Н.В. – начальник фінансового управління та колектив районної ради: Швидка Л.Г. – керуюча справами райради, Волкова А.В. - Начальник загального відділу, Чуніховська Н.Ф. - Головний бухгалтер, Сидорова Юля - секретар, Кривобок Я.В. – радник із юридичних питань, Ченцов Павло – водій заступника голови райради, Верещака В.І. – начальник громадської приймальної громадян штабу ПР. Много внимания и приятных слов было сказано в мой адрес. Значит я что-то значу для этих людей. Поздравили по электронной почте: Пугас Людмила Ивановна, Пашковская Лариса. Поздравили на сайте «Одноклассники»: Чупина Алёна, Горбанёв Стас и Катя, Ченцова Ю.П.. Поздравили по скайпу (ugvasik68): Чезковский Стефан- Польша, Голанд Елена- Естонія, Зуєв Володя-Білорусь, Тихонові Сергій і Жанна-Росія. Зібралися будинки за святковим столом наші куми: Запозики Віталік та Наташа, Алтанці Влад та Анжела, Осипчуки Саша та Люда, наші друзі: Олійники Володя та Олена, Грицишини Руслан та Світла, Анісімові Саша та Люба, а також наші сусіди: Свічка Світла та Пріпі Віктор

Федорович (який написав оригінальне привітання як сусіду) і звичайно наші діти: Олена, Владик та теща Васькіна Г.В.

Переповнений позитивними емоціями я міцно заснув о 24-00.

15.04.2012 р. – неділя

Присвятив пасочку в церкві, побував на сповіді, причастився і радісно зустрів Христову неділю. Пасха! Яке щастя було всією сім'єю скуштувати пасочки свяченої, яйця фарбовані, сальця, м'яса, ковбаски, вінчика. Утримання від такої їжі всі 40 днів у радості було прийнято та із задоволенням все з'їдено. За час посту схуд на 9 кілограмів (з 86 кг до 77 кг), духовно очистився і відчув у всьому легкість буття. А головне перевірів свою силу волі. Значить можна все витримати, якщо себе налаштувати і змусити багато чого відмовитися. Я отримав справжню насолоду і задоволення, що я зміг вистояти і уникнути всяких спокус (боже а скільки їх було)!

З 15.07.2012 до 30.07.2012

У ці дні була здійснена поїздка до Польщі (Дабковиці, курорт Межея) до спортивного XX Міжнародного табору карате «Ояма!»

Українську делегацію представляв зразковий танцювальний колектив «Юність», керівник заслуженого працівника культури Кириченко Наталія Миколаївна. Цього року, як ніколи наша команда посіла багато призових місць: футбол (пилка піхва) – 1 місце, пентбол – 1 місце, конкурс «Дамсько-Мінсько» – 2 місце, настільний теніс – 2 місце, волейбол (святковка) – 3 місце. , гра «Мокрий агент» – 1 місце. І загальне обозове ми посіли – 1 місце! Достойно презентували Україну такі спортсмени: Борисенко Влад, Радько Женья, Коваль Вадим, Барабаш Влад, Чапча Влада, Віталік та інші. Багато яскравих вражень від посвати у «Самураї», гри «Квадратівка», нічних тренінгів. Купання в Балтійському морі та ігри на пляжі були незабутніми. Польські хлопці та тренери дуже добрі, спокійні та головне завжди з гумором. Сенсеї (тренера): Анджей Томіалович, Арек, Ашка, Петро, Рафал, Крісті, Ганна завжди були готові прийти на допомогу у скрутну хвилину. А скільки незабутніх проведених нічних чергувань у штабному наметі з польськими та німецькими вихователями (спілкування, настільні ігри, смаження сосисок, перегляд фотографій та ін.). електричка на 100 хвилин, відключили світло на митному посту, зливи). З нетерпінням чекаємо на поїздку до Польщі у табір у 2013 році!

З 4.08.2012 - 5.08.2012 р. – субота та неділя

Вдало з'їздив до своєї родини до Кирилівки на Азовське море на відпочинок. Дякуємо одній прекрасній людині, що запропонував за профспілковою ціною відпочити моїй сім'ї з 01.08 – 09.08.2012 року на базі відпочинку «Чайка» на березі азовського моря від заводу Запорожжкокс, що у Запорізькій обл., Якимівського району, смт. Вишневе. Тепле море 24 гадуси, комфортні умови проживання на базі, гарне харчування, чистий пляж, розважальні місця дали позитивний результат. Купався, відпочив і просто щасливо провів час у колі своєї родини. Дуже смачний шашлик за 9 грн. за 100 г; світле приємне вино припало всім до душі. Радісний і сповнений сил прибув я додому до Павлограда, де зустрічала мене кішка Ася.

06.09.2012 р.

Взяв участь у схемах програми «Жди меня» у Києві на каналі Інтер. Виступив із пошуком історій друга-американця Метью Саппа та біологічної матері Камінової Любові Миколаївни. Запис передачі в студії тривав цілий день і ми дізналися багато різних інших історій та людських доль. Дякуємо за підтримку цього дня моїм друзям-киянам: Кавун Ользі Петрівні та Мельник Миколі. Після виходу передачі 15.10.2012 р. чекатиму на позитивні відгуки.

ІНТЕРВ'Ю МОГО СИНА-ФУТБОЛІСТА:

Борисенко Влад(Боря) - Захисник, Півзахисник

-Привіт, Боря, що можеш сказати про гру в цілому і чи багато сил було витрачено сьогодні під час матчу? Ти відіграв весь матч, як почувася?

-Насамперед хочу привітати тренера та команду з перемогою. Усі хлопці намагалися, матч видався напруженим. За першим таймом можу сказати, що команда із Дніпропетровська грала на рівні. Що можу сказати про свою гру?! Ну, за 5-ти бальною системою трієчка, можу і краще. Був вихід 1 на 1 із воротарем, але, як і в попередніх іграх, не реалізував свої моменти. Роботи було багато, давно я так не гасав на фланзі.

-Добре. Тепер давай трохи відійдемо від футболу і поговоримо про футбольні традиції. Я, виходячи з роздягальні, краєм вуха чув, що ти теж маєш свої традиції, хотілося б почути детальніше і ще відразу ж питання сюди, з приводу виходів 1 на 1, це просто випадковість або ти вважаєш, що це має якийсь містичний характер?

-(Гулок сміється..)

-Ну, як ви знаєте, майже всі футболісти мають свої традиції! У мене теж є традиція, про неї знають одиниці, але оскільки ви хороша людина, я вам розповім. Перед тим як вийти на футбольне поле, вже будучи переодягнутим у форму, я обов'язково йду до чоловічої кімнати (туалет або в народі кажуть "білий камінь"), роблю всі справи та виходжу на футбольне поле, як одухотворений футболіст). Коли наша команда грала у Павлограді, чесно кажучи, не пам'ятаю числа, але цього дня я порушив свою традицію і ми програли 3-1. На рахунок 1 на 1, знаєте, я і сам не можу розібратися, чи це випадковість, чи просто футбольне невдачу, але хочу сказати що у мене і на цей випадок з'явилася нова традиція, розповідати я її не буду, але, як тільки заб'ю гол, так одразу вашій газеті "Марса" дам знати.

-Дякую за компліменти і, загалом, дуже цікава в тебе традиція. Я вже чекаю ексклюзиву. Сподіваюся, що забити гол вдасться вже наступного матчу.

-Що можеш сказати щодо стану газону?

На мою думку, він далеко не в кращій формі

-Так, газон сьогодні був огидним, давно я вже не спостерігав поле стадіону "Шахтар" у такому стані, але й на це є свої пояснення. Як ви вже знаєте, гра мала відбутися вчора, але за непередбаченими обставинами вона пройшла сьогодні. Ну, як ви знаєте, навіть дуже успішно (посміхається). Директор стадіону був сам дуже обурений, у нього банально не вистачило днів, щоб привести поле в добрий стан.

-Та вже, з одного боку, це проблема, а з іншого - зіграло нам на руку. Слухай, а от як готуєшся до гри? Чи є якийсь особливий підхід? І ще, я чув тренер вам дав завтра день відпочинку, що робитимеш?

-Кожна людина індивідуальна. Перед виходом із квартири, я їм два бутерброди з чаєм, потім виходжу на балкон і хвилин 10 просто стою, дихаю свіжим повітрям, а потім йду на гру.

Ну, а в роздягальні ми з командою трохи пожартуємо і виходимо на поле. Завтра я хочу провести з сім'єю, а ввечері з друзями. Зайдемо в наш ресторан "Норма", неподалік мого будинку, відпочинемо, і поговоримо.

-Дуже оригінальний у тебе підхід, насправді.

-Ну, добре, я чув, що у вас у команді є серйозна висхідна зірка, за ним полюють селекціонери найкращих клубів України і не тільки. Що можеш сказати про Володимира Мзозова?

-Вова мій чудовий товариш, я його знаю роки 3-4 і для мене це не новина, що його запрошують у найкращі клуби. Він старанний хлопець, доб'ється всього, чого захоче. Бажаю йому нових перемог і ніколи не падати духом.

-Гідно. Тобто постійна конкуренція таки не зіпсувала ваших дружніх стосунків, як це зазвичай буває?

-Конкуренція - це річ, яка має бути присутня в кожній команді, для мене Вова ніколи не був конкурентом, як і я для нього. Знаєте, я сам не спостерігав ніколи, щоб конкуренція могла зіпсувати дружбу.

-І ти ні краплі не тримаєш образи в душі з приводу того, що Вову звуть у ТОП-клуби Європи, а ти так і залишився в "Космосі"?

-З цього приводу я вже говорив іншим представникам преси. Я виріс у цьому клубі, мене тут виховали, дали можливість грати. Тепер настав мій час, тепер я хочу віддячити клубу своєю грою.

-Ну що ж, дякую за щирість, дякую за розгорнуті відповіді. Ти дуже гідно виглядаєш на полі, успіхів тобі у всіх твоїх починаннях до нових зустрічей.

-І вам дякую

Інтерв'ю з автором

-Як Ви самі представилися б нашим читачам?

Я людина, яка ні про що не шкодує. Роблю свою справу сумлінно і на благо людей. Головне кредо мого життя: «Візьми моє серце, запали його сміливо, віддай його людям, щоби вічно горіло»

-Чим для Вас пахне дитинство?

Дитинство для мене пахне безтурботним життям: іграми у дворі з хлопчиками та дівчатками, будівництвом палаців та гаражів у пісочниці та щорічним відпочинком на березі Чорного моря.

-Щастя - це ... що? Ви щаслива людина?

Щастя - це коли тебе оточують щасливі люди, які прагнуть у житті досягти певних висот, цілеспрямовані та добрі люди. Я – найщасливіша людина. У мене є діти, кохана дружина та робота. Я радію кожному прожитому дню, сонечку, всьому живому та співу птахів.

-У чому бачиться сенс життя?

Мій зміст у моїх дітях. Від того, скільки я в них вкладу, буде залежати моя старість.

-Що таке кохання?

Кохання – прекрасна країна. Якщо є в серці кохання, тоді ти здатний на будь-які подвиги. Кохання-готовність не замислюючись померти за кохану людину.

-Ви добре пам'ятаєте найщасливіший день свого життя? А найпростіший?

Найщасливіші дні мого життя – це народження моїх дітей: Оленки та Владислава, а найпростіший – це коли поряд не стало моєї рідної мами Люби, яка завжди була зі мною поряд. Так боляче, коли йдуть близькі тобі люди.

-Які якості потрібно мати, щоб досягти успіху?

Цілеспрямованість, тактовність, справедливість, лідерство та творчий потенціал.

-Чи маєте формулу успіху?

Роби те, у що віриш!

-Яку роль у вашому житті відіграють діти?

Діти - це сенс всього мого життя. Заради них живу.

-Що для вас означає бути вільним?

Це реалізація своїх планів, незалежності.

Що Ви вкладаєте у поняття добра та зла?

Добро і зло відплатиться. Повернеться.

Що Вам допомагало подолати періоди повного відчаю?

Моя сім'я: дружина Марина, дочка Олена та син Владислав.

-Чи існує Бог?

Існує. Вірю і сподіваюся на свого ангела хранителя Георгія-Побєдоносця.

-Чи траплялися у Вашому житті чудеса?

Так. Пройшов шлях від учителя до заступника голови районної ради.

-У яку епоху Вам хотілося б жити і з ким із представників тієї доби поспілкуватися?

В епоху Відродження. Поспілкуватись з Пікассо.

-Як Ви вважаєте, краса справді може врятувати світ?

Звісно. Дитина народжується безпорадною і красивою. Краса - у його майбутньому.

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Борисенко Юрій Васильович, народився 4 квітня 1968 року у місті Києві в сім'ї робітника.

У 1975 році вступив до першого класу восьмирічної школи № 14 м. Павлоград Дніпропетровської області, яку закінчив у 1983 році. Обирався секретарем комітету комсомолу школи.

У 1983 році вступив до Дніпропетровського педагогічного училища, яке закінчив у 1987 році з відзнакою за спеціальністю вчитель початкових класів. Обирався головою старостату шкільного відділення училища.

З липня 1993 року по червень 1998 року навчався у Московському університеті Академії освіти за спеціальністю вчитель психології.

З липня 1987 року по червень 1989 року перебував на службі у лавах Збройних сил Уральського військового округу. Був секретарем комітету комсомолу батальйона. Звільнився 5 травня 1989 року у званні сержант.

З 15 серпня 1989 року по 6 липня 2006 року працював в середній школі № 9 м.Павлоград вчителем початкових класів та психологом. Вчитель-методист, маю вищу категорію, лауреат обласної педагогічної премії 2001 року. Призер обласного конкурсу «Вчитель року 2004» в Дніпропетровській обл..

З 7 липня 2006 року по 27 листопада 2006 року працював начальником відділу освіти Юр'ївської райдержадміністрації.

З 1 грудня 2006 року по 19 червня 2010 року працював завідуючим відділом соціально-виховної роботи та міжнародних зв'язків Західнодонбаського інституту економіки і управління у м. Павлоград та викладачем на кафедрі маркетингу і менеджменту.

З 21 червня по 30 листопада 2010 року працював заступником голови Юр'ївської районної державної адміністрації Дніпропетровської області.

З 1 грудня 2010 року по теперішній час працюю заступником голови Юр'ївської районної ради Дніпропетровської області

Одружений, маю двох дітей:

Дружина – Борисенко Марина Володимирівна, 1968 року народження, вчитель математики СШ № 9 м. Павлоград.

Донька – Борисенко Олена Юріївна, 1990 року народження, студентка економічного факультету Академії митної служби України м Дніпропетровськ.

Син – Борисенко Владислав Юрійович, 1995 року народження, учень 9 класу СШ № 9 міста Павлоград.

Мої близькі родичі:

Батько – Борисенко Василь Тимофійович, 1929 року народження, помер у 1979 році, похований у м. Павлоград.

Мати – Ткаченко Любов Степанівна, 1937 року народження, померла 15 липня 2010 року у м. Павлоград.

Батько дружини – Шеверін Володимир Андрійович, 1941 року народження, помер у 1999 році. Похований у місті Єкатеринбург, Росія.

Мати дружини – Васькіна Галина Василівна, 1947 року народження, пенсіонерка, проживає у місті Павлоград.

Ні я, ні мої близькі під судом і слідством не були, до кримінальної відповідальності не притягувались, родичів за кордоном не маю.

У. Фотолітопис

З М І С Т

Вступне слово про автора.....	3
I. Зустріч з дитинством та юністю.....	4-7
II. Мій трудовий шлях.....	8-12
III. Народження нової сім'ї.....	13-14
IV. Активна життєва позиція.....	15-33
V. Фотолітопис.....	36